

Bijbelstudieserie
Deel 5

DE VREDE VAN J E R U Z A L E M

een studie over het plan van God vanuit het gezicht van de profeet Daniël
aangaande de 'zeventig (jaar)weken'

Hessel Hoefnagel

DE VREDE VAN JERUZALEM

*[een studie over het plan van God vanuit het gezicht van de profeet Daniël
aangaande de 'zeventig (jaar)weken']*

INHOUD

Voorwoord

Hoofdstuk 1 - inleidende gedachten

Hoofdstuk 2 - het scheppingsgeveven

Hoofdstuk 3 - het 'woord des levens' en het 'woord des doods'

Hoofdstuk 4 - de hof van Eden en het Paradijs
- de bomen in de hof

Hoofdstuk 5 - de mens in ballingschap
- het einde van de ballingschap

Hoofdstuk 6 - de mensheid als 'vrouw' van God

Hoofdstuk 7 - het 'zaad' van de vrouw

Hoofdstuk 8 - de komst van het koninkrijk van God

Hoofdstuk 9 - de feitelijke overste van de wereld

Hoofdstuk 10 - de feesten in het oude Israël
a. het feest van de ongezuurde broden (Paasfeest)
b. het feest der weken (Pinksterfeest)
c. het feest van de inzameling (Loofhuttenfeest)

Hoofdstuk 11 - Daniël en de puinhopen van Jeruzalem

Hoofdstuk 12 - de 'zeventig (jaar)weken'
a. de 'zeven weken'
- een heilig priesterschap
b. de 'twee-en-zestig weken'
- stad en tempel, één geheel
c. de laatste week (tijd van het einde)
- de 'twee getuigen'
('gezalfden van de eindtijd)
- het 'beest uit de afgrond'

Hoofdstuk 13 - Christus en Antichristus

Hoofdstuk 14 - overwinning over de Dood

Hoofdstuk 15 - bijbelse chronologie

Hoofdstuk 16 - de vrede van Jeruzalem
Naschrift
VOORWOORD

In deze studiebundel wil ik vanuit bijbels perspectief nader ingaan op de oorsprong en het doel van de schepping. Daarbij met name op het doel van de mens, zoals deze bestemd is om 'beeld van God' te zijn en namens de Schepper de schepping te beheersen (Gen.1:26,27).

Al een aantal jaren geleden werd ik geboeid door het lezen van de profetie van Jeremia over de 'puinhopen van Jeruzalem'. Deze werd door de profeet Daniël bestudeerd (Jer.25:1-14; 29:1-14; Dan.9). Naar aanleiding van deze profetie, welke gold voor het deel van het volk van het koninkrijk Juda, dat in ballingschap was weggevoerd, kreeg Daniël het gezicht van de 'zeventig weken' en de openbaring daarvan. Bij het plaatsen van dit gezicht in het perspectief van de gebeurtenissen in de eindtijd, waarin wij leven, meen ik steeds meer te zien, dat deze profetie en haar uitlegging vooral betrekking heeft op de gemeente van Jezus Christus, waarover 'het einde der eeuwen' gekomen is (1Cor.10:11).

In de afgelopen tijd heb ik de eertijds gemaakte notities nader uitgewerkt vanuit de huidige kennis van het 'koninkrijk der hemelen', zoals die in de laatste tijd is geopenbaard.

Als titel voor deze studiebundel koos ik '**DE VREDE VAN JERUZALEM**'.

De naam Jeruzalem komt al vroeg in de bijbel voor en heeft m.b.t. de openbaring van het doel van God met de hele schepping een profetische waarde. Eens zal het wáre Jeruzalem, dat onze God van oorsprong af voor ogen heeft, zich openbaren als het centrum van de herschepping van hemel en aarde.

De aanduiding 'Jeruzalem' (stad des vredes) heeft namelijk betrekking op het geheel van gelovigen uit alle tijden en alle plaatsen. In uiterlijke zin bevindt deze 'vrouw' zich in de 'woestijn'. Daar heeft God voor haar een plaats bereid, waar ze gedurende een bepaalde periode wordt onderhouden buiten het gezicht van de slang (= de draak, ook duivel en satan genoemd).

De ware kinderen Gods bevinden zich binnen de veelheid van kerken en geloofsgemeenschappen. Zij genieten binnen hun godsdienstige systemen nóg een zekere bescherming tegen de werken van de genoemde duivel en satan. Hij gaat in het klimaat van de dorre godsdienstige wereld rond als een brullende leeuw, zoekende wie hij zal kunnen verslinden' (1Petr.5:8). Hij zal echter vanwege de bijzondere bescherming vanuit God zelf de ware gelovigen niet kunnen overweldigen, net zo min hij indertijd vanwege deze bescherming het kind van Bethlehem kon uitschakelen (Matth.2:13-18).

Uiteindelijk zal in deze hemelstad geen 'nacht' meer zijn en niets onreins of vervloekts. God Zelf zal haar verlichten en zal dan alles in allen zijn
(Openb.21/22; vgl 1Cor.15:28).

Ik wens de lezer veel zegen toe bij het lezen van deze brochure en het overdenken daarvan.

Urk, medio 2010

Hessel Hoefnagel

HOOFDSTUK 1

Inleidende gedachten

Daniël leefde in ballingschap. Hij was als jonge hoveling aan het hof van koning Jojakim van Juda met het gros van het volk Israël gevangelijk weggevoerd door de koningen van Assur en Babel (2Kon.24). Aan deze ballingschap kwam een eind, toen God zelf daartoe de geest van Kores, de koning van Perzië, opwekte om de ballingen terug te doen keren naar hun eigen land. Dat was een vervulling van de door Jeremia uitgesproken profetie inzake de zeventig jaren, waarin het volk Israël in de ballingschap zou worden onderdrukt (Jer.25:12).

In deze gebeurtenis m.b.t. het natuurlijke volk der Joden zit echter een profetische waarde m.b.t. de wereldwijde gemeenschap van gelovigen, met name het 'lichaam van Christus' als de gemeente van de eindtijd. Deze waarheid werd aan Daniël geopenbaard.

Het Nieuw-Testamentische volk van God (de ware christenen, dus vervuld met de Geest van God) verblijft in ballingschap op aarde. Feitelijk maakt het immers deel uit van het hemelse koninkrijk van God en onze Heer en Heiland, Jezus Christus.

Als gevolg van een daadwerkelijke bekering en daarbij aansluitende innerlijke wedergeboorte ontvingen zij bewust de heilige Geest als Gods gave. Niet als een soort decoratie, waarmee ze zouden kunnen pronken, maar ten behoeve van de kracht, welke ze nodig hebben om in de 'hemelse gewesten' ofwel de 'eerste hemel' te kunnen wandelen, strijden en overwinnen (Hand.1:8; Ef.6).

In de onzichtbare, geestelijke realiteit is God hun Vader en is Jezus Christus hun Heer. Hij is gezeten aan de 'rechterhand Gods', een aanduiding van de Geest van God, welke Hij als Eersteling heeft ontvangen om uit te storten op diegenen, die dat in geloof begeren.

Uit deze hemel zal onze Heer verschijnen, dat is gezien worden op aarde. Echter niet slechts als een enkeling, maar als Hoofd van Zijn 'lichaam', de ware gemeente. Wie tot dit lichaam behoren, dus vervuld zijn met dezelfde Geest als het Hoofd daarvan, zullen namelijk met Hem vanuit de hemel in heerlijkheid verschijnen op aarde (Col.3:4).

Het ware Jeruzalem bevindt zich als 'stad Gods' nog in de verborgenheid van de hemel en zal nimmer in geografische zin zijn te lokaliseren op aarde. Het is de stad met fundamenten, welke Abraham reeds in de geest zag en waarvan God Zelf de Ontwerper en Bouwmeester is (Hebr.11:10). Deze 'stad' is nog steeds in vorming tot haar voltooiing. Zij bestaat uit levende stenen, evenals het 'huis Gods', waarvan de apostelen spraken en waarvan onze Heer Jezus de Hogepriester is (1Tim.3:15; Titus 1:7; Hebr.10:21).

Onze Heer droeg in de volheid van de tijd de zonde der wereld. Dat wil zeggen, dat Hij de oorzaak van de uitzichtloze situatie, waarin sinds de zonde van de eerste Adam de gehele schepping gedompeld is, heeft weggenomen. In vervolg op deze eerste daadstelling zal de Heer zich spoedig openbaren in en met Zijn heiligen.

Deze 'openbaring van zonen Gods' is de climax van het geboorteprocess, dat zich al lange tijd in de onzienlijke wereld afspeelt, maar op een bepaald moment zal geopenbaard worden. Dit is dan de eerstvolgende 'mijlpaal' in de vanaf 'den beginne' doorgaande openbaring van het plan van onze God. In en met Zijn 'lichaam' zal onze Heer na deze openbaring centraal staan in het herstel van alle dingen, zoals het plan van God beoogt. Dit tot heil en zegen van de zuchtende schepping, de mens voorop (Rom.8).

De 'vrouw', waarvan in het laatste bijbelboek Openbaring van Jezus Christus, hoofdstuk 12 sprake is, vertegenwoordigt de hele in de ware God gelovende mensheid van alle tijden. Ze is hoogzwanger en verlangt ondanks de

pijn in haar weeën haar 'kind' voort te brengen. Deze 'mannelijke zoon', welke in het proces van verheerlijking tot volkomenheid plotseling wordt 'weggevoerd' naar God en Zijn troon', zal haar namelijk brengen tot de volmaakte 'vrede van Jeruzalem'.

De verzameling boeken, brieven en geschriften, welke samen onze bijbel vormen, is een uniek geheel. Daarin wordt de oorsprong, de ontwikkeling en het doel van de schepping beschreven.

De bijbel begint met de weergave van het begin van de schepping, zoals die volgens de Italiaanse bijbel 'in principio' (in principe, uit innerlijke motivatie of beginsel) door de Schepper werd gevormd. Zij eindigt met de profetieën aangaande de uiteindelijke voltooiing daarvan. Ondanks de intense invloed van de Dood (persoonlijkheid!) en zijn dodenrijk en de tegenwerking van de boze geesten in de hemelse gewesten onder leiding van de duivel, komt de schepping tot haar doel.

Zowel het begin als het eind van de bijbel geven weer, dat er vóór dit begin en ná dit eind een diepingrijpende ontwikkeling is geweest, respectievelijk zal zijn, beide gerelateerd aan de schepping van hemel en aarde. De strekking hiervan wordt duidelijk door de inzichten, die de heilige Geest geeft aan diegenen, die de profetische waarden van de bijbel weten te onderkennen en weten te plaatsen in de lijn van die ontwikkeling.

Hoewel vele honderden jaren na de profeet Daniël zijn ook wij als christenen bezig met het beloofde herstel voor het volk van God. Wij kunnen nu weten, dat het aardse Jeruzalem niet méér is dan een voorafschaduwning van de hemelstad die de eeuwige Schepper vanaf het begin voor ogen heeft. Deze stad wordt uit de hemel zichtbaar op aarde, terwijl ze dan vervuld is met de heerlijkheid van God. De apostel en profeet Johannes zag namelijk dit 'nieuwe Jeruzalem', nederdalende uit de hemel, afkomstig van God (Openb.21).

!! NEERDALEN UIT DE HEMEL = ZICHTBAAR WORDEN OP AARDE !!

Van het begrip 'hemel' moeten we niet een plaats maken ergens in het heelal, vergelijkbaar met en als een verlengstuk van onze aarde. Het duidt namelijk op de onzichtbare wereld, waarin de ontwikkelingen met betrekking

tot het volk van God en daardoor met de gehele schepping plaats vinden en gestalte krijgen, alvorens zichtbaar en tastbaar te worden op aarde.

Een belangrijk principe in de openbaring van het plan van God is, dat het onzichtbare en eeuwige in de éérste plaats komt en het zichtbare en tijdelijke daarvan slechts een nauwkeurige afbeelding is. Voor de geestelijk georiënteerde mens geldt, dat deze zich moet bezig houden met de werkelijkheid en de schaduw slechts moet hanteren om deze werkelijkheid te leren verstaan.

Het áárdse Jeruzalem gold in de tijd van het door de christenen zo genoemde 'Oude Verbond' als centrum van de eredienst aan de 'God des hemels'. Het was daarmee een schaduwbeeld van het nieuwe Jeruzalem, dat wij als christenen behoren te verwachten. De genoemde profetie van Jeremia is daarom te plaatsen in de lijn van deze verwachting. Hierbij is aan te sluiten bij de profetieën in het laatste bijbelboek 'Openbaring van Jezus Christus' (Openb.1:1).

Als wij als vólgelingen van Jezus Christus ons richten op het herstel van de puinhopen van Jeruzalem, laten we dan het hémelse Jeruzalem bedoelen, want dit is de 'stad van de grote Koning'. Nu nog laat deze hemelstad in de aankondiging van haar openbaring aan de wereld een verwarrende kakofonie van geluiden horen. Als gevolg van de zuivere prediking van het evangelie van Jezus Christus door de zich eerst openbarende vele 'zonen Gods', zal ze zich echter steeds helderder gaan structureren in de hemel. Van daaruit zal dan deze 'stad Gods' als het centrum van het Koninkrijk Gods zich gaan openbaren op aarde temidden en terwille van een zuchtende en beschadigde schepping, de mens voorop.

De geopenbaarde 'hemelstad' heeft haar poorten wijd open, zodat de 'gezegenden des Vaders' kunnen ingaan om het koninkrijk te beërven en deel te hebben aan de 'vrede van Jeruzalem'. Hiervoor zonden de ouden reeds hun gebeden op (Ps 122). Deze '*gezegenden des Vaders*' hebben in eigen ogen niet veel gepresteerd, waardoor ze meenden enig recht te kunnen laten gelden. Hun schijnbaar onbetekenend 'stukje brood', 'beker water' of eenvoudig 'kledingstuk', aan de behoeftigen gegeven, hebben echter voor de barmhartige Heer en Zoon des mensen, welke namens de de Schepper het oordeel uitvoert, een enorme waarde (Matth.25:31-40).

De vrede van dit ware Jeruzalem zal een volledig herstel bewerken, zodat alle wonden en beschadigingen naar geest, ziel en lichaam zullen plaatsmaken voor een algehele gezondheid. De individuele mens wordt in haar sfeer weer tempel van de levende God, in staat om namens de hemelse Vader de gehele schepping tot de van oorsprong beoogde volheid te brengen.

* . *

HOOFDSTUK 2

Het scheppingsgegeven

De bijbel begint met het scheppingsverhaal. In de zes zo genoemde scheppingsdagen wordt de wording van hemel en aarde vermeld. Bij de orthodoxe interpretatie van dit begin wordt uitgegaan van zes dagen van 24 uur, verdeeld in dag en nacht. Er wordt daarbij als een onbetwistbaar gegeven aangenomen, dat bij God alles mogelijk is en het hele universum, inclusief de geheel voor bewoning ingerichte en voltooide aarde, volmaakt en compleet functioneerde binnen dit tijdperk.

Toch belet deze interpretatie het werkelijk op waarde zien van de dingen. In deze gedachtegang ontvangt namelijk vreemd genoeg 'de grote Schepper aller dingen' níet de eer, welke Hem toekomt, hoewel deze wellicht Hem wel wordt toegedacht.

De eeuwige uitwerking van het geweldige plan van God (Zijn 'eeuwig raadsbesluit') met betrekking tot Zijn schepping en de belangrijke plaats van de mens daarin, komt bij deze interpretatie namelijk niet of minimaal naar voren. Ook roept deze denkwijze de vraag op, waarom de hérschepping van alle dingen in verhouding tot de zes dagen van de schepping dan zo lánɡ moet

duren. In de veronderstelde periode is dan immers letterlijk alles wat er is, de miljarden sterrenstelsels inclusief, tot aanzijn geroepen.

Met de herschepping is immers al direct na de zondeval van het eerste mensenpaar een aanzet gegeven in de zo genoemde 'moederbelofte' (Gen.3:-15). In plaats van herschepping en herstel worden we echter naar het schijnt in steeds ergere mate en al sinds mensenheugenis geconfronteerd met een doorgaande verworping van de dingen. Dit dan ondanks de onderstreepte almacht van God.

De vraag kan daarom terecht gesteld worden of de macht van de duivel dan zo groot is, dat zelfs eeuwen na de overwinning van onze Heer Jezus over zonde en dood, de mensheid en de hele bezielde en onbezielde schepping nog steeds en blijkbaar in steeds ergere mate moeten lijden onder de gevolgen van de zonde! Eveneens kan men zich echter afvragen, of de genoemde interpretatie wel juist is en het vooral voor de kinderen Gods niet noodzakelijk is om een heldere kijk op de dingen te krijgen. Dit is namelijk zeer goed mogelijk, zonder maar iets af te doen van de geweldige grootheid van onze God, de Schepper van hemel en aarde.

Persoonlijk ben ik na jaren intensief bezig zijn met de oorsprong en het doel van de dingen tot de conclusie gekomen, dat de gehanteerde orthodoxe manier van bijbelinterpretatie een grote blokkade vormt inzake het ontdekken van de waarheid m.b.t. het plan van God.

Het is temeer mijn verlangen, dat wij op basis van een juiste interpretatie van de gegevens in de bijbel inzicht krijgen in de door de Geest van God aangereikte openbaringen m.b.t. de zin van de gehele schepping. Vanuit dat verlangen heb ik de onderdelen van deze studie geschreven. Ik hoop en verwacht, dat ze zullen bijdragen aan het opscherpen van de gedachten van de lezers. Met name denk ik hierbij aan diegenen, die met mij de levende en waarachtige God willen dienen en de komst van Zijn Zoon uit de hemelen verwachten (vgl 1Thess.1:10).

Vanuit deze intentie wil ik vanuit bijbelse gegevens en met name daarin de profetische benadering een aantal dingen nader belichten, niet om bestaande funderingen af te breken, maar meer om te komen tot een gezond 'bouwwerk', waarin we onze grote Schepper kunnen eren in Zijn eeuwige doelstelling.

* *

HOOFDSTUK 3

Het 'woord des levens' en 'het woord des doods'

De Schepper begon 'in den beginne' de dingen die niet zijn, tot aanzijn te roepen (vgl Rom.4:17). Hij schiep orde in de chaos van het heelal en met name de aarde, welke nog 'woest en ledig' was (Gen.1:2). In dat begin profeteerde Hij al over de mens en diens eeuwige bestemming: 'Laat ons mensen maken naar ons beeld en als onze gelijkenis', opdat zij op de juiste wijze kunnen heersen (Gen.1:26). Vanaf deze eerste profetie in de bijbel ging het Woord, dat één geheel was met de eeuwige en onzienlijke Schepper, uit om te doen wat Deze voor ogen had en om te volbrengen, waartoe Hij het uitzond (vgl Jes.55:11). In dit woord was leven en het leven is het licht voor de mens. Dit licht schijnt in de duisternis en deze heeft en zal het niet kunnen overweldigen en uitschakelen (Joh.1:1-5).

!Het Woord van het Leven, dat het licht is voor de mensen, werd in de sfeer van de Dood geopenbaard!, zoals het kiemkrachtige zaad in de

donkere aarde wordt gebracht om tot ontkieming en voortbrenging van vrucht te komen !

Toen de Zonde(macht = duivel) de schepping kon binnenkomen vanwege de ongehoorzaamheid van de mens, kon daardoor ook de Dood(smacht) binnendringen. Deze sterke macht heeft zijn invloed kunnen doen gelden in alle mensen, omdat niemand in staat was de verleiding tot zonde te weerstaan (Rom.5:12).

In het klimaat van de Dood werd echter in de door de Schepper vastgesteld tijd [(de 'volheid van de tijd' (Ef.1:10))] onze Heer Jezus Christus als dé Mens en daarmee als het 'vleesgeworden Woord van God', geopenbaard. Niet als met een toverstokje, maar binnen de lijnen van het 'eeuwig raadsbesluit' van de Schepper en met een vastgestelde ontwikkeling naar het voorgestelde doel toe.

Via de exclusieve weg van persoonlijke daadstelling door bekering, geloof in God en daarmee geloof in de Heer Jezus Christus wordt de mens onttrokken aan de claim van de Dood en de (machten der) duisternis. De mens, die op het evangelie van God ingaat, wordt overgeplaatst in de vrede, blijdschap en gerechtigheid van het koninkrijk van God en van de Zoon van Zijn liefde (Col.2:13). Door het 'Woord des levens' krijgt zo de 'nieuwe schepping' steeds meer de gestalte, zoals de Schepper die van oorsprong af bedoelt.

In Jezus Christus, d.w.z. deel uitmakend van Zijn 'lichaam', is de mens als 'nieuwe schepping' bestemd tot drager en verkondiger van het Woord van het leven. Pas in die hoedanigheid is hij de uitdrukking van het beeld van de eeuwige Schepper, zoals Deze dat 'in den beginne' aangaf (Gen.1:26).

Door middel van de uiteindelijke en voltallige mensheid, waarvan onze Heer Jezus Hoofd is, zal het heelal vervuld worden met de scheidingsgedachten van onze God, tot Zijn verheerlijking.

Vanaf de oorsprong is de mens dus bestemd om te heersen. De mens en niemand anders zal al de 'werken van Gods handen' tot ontwikkeling brengen, zoals de Schepper bedoelt. Zo krijgt door middel van de mens het Koninkrijk van God gestalte.

De mens is in dit opzicht te vergelijken met de vrouw in het reine

huwelijk, zoals de Schepper dat instelde. Haar verlangen gaat in alle opzichten uit naar de man. Zij brengt met vreugde de vrucht van de gemeenschap met haar man voort. Alle kenmerken van deze vrucht zitten al verborgen in het kiemkrachtige zaad van de man, die in deze vergelijking een beeld is van de Schepper zelf, terwijl Diens zaad een beeld is van Zijn woord (vgl 1Joh.3:9).

Het wezen van de grote Schepper wordt geopenbaard in vrede, gerechtigheid en blijdschap door de heilige Geest (Rom.14:17). In deze sfeer zijn goedheid, liefde, geloof, hoop, waarheid en trouw onbelemmerd aanwezig. Vanwege deze kenmerkende eigenschappen betitelde de Schepper Zijn werken als zeer goed, dus in staat om tot in eeuwigheid in volmaaktheid te functioneren. De mens zal daarin naar het eeuwig voornemen van onze God als beheerder en onderhouder functioneren en in nauwe relatie met de Schepper alles tot ongekende hoogten uitbouwen.

* *

HOOFDSTUK 4

De hof van Eden en het Paradijs

Toen de éérste mens in zijn functie als beheerder van het geschapene (Gen.1:28) een bepaalde tijdsperiode op aarde had doorgemaakt, formeerde de Schepper voor hem een gedeelte daarvan als een bijzondere 'woonlocatie' voor de mens.

Deze geografisch in de bijbel aangeduide plaats kennen we vanuit het begin van de bijbel als de 'hof van Eden'. Ook deze 'hof' moest hij bewerken en bewaren, dus doen ontwikkelen tot volle functie (Gen.2). De reden van de formatie van deze hof staat in direct verband met de voor de mens beoogde bestemming binnen de doelstelling van God.

De begrippen 'hof van Eden' en 'paradijs' worden nogal eens met elkaar verward. Er is echter een heel belangrijk verschil. Dit ligt daarin, dat er in de laatstgenoemde situatie geen sprake is van enige strijdigheid met de doelstelling van de Schepper en geen misleiding tot zonde.

Binnen de aanduiding paradijs is absoluut geen plaats voor de slang (duivel), de leugenaar vanaf 'den beginne'. Zijn leugen bestaat daarin, dat ze de mens brengt onder de claim van de Dood en onbruikbaar maakt voor het doel van God.

De hof van Eden is een schaduwbeeld van het Koninkrijk der hemelen, waarin volgens de bijbel drie 'rijken' worden aangeduid:

- het koninkrijk van God
- het koninkrijk van (de) Dood en
- het beheersgebied van de 'overste van de macht der lucht' (hemelse gewesten), waar de met Hem verbonden laatste, geestelijke mens bewust geplaatst wordt om van daaruit de overwinning over zonde en dood verder te manifesteren totdat alles in hemel en op aarde gebracht is onder de heerschappij van de Zoon des mensen.

De aanduiding 'paradijs' wordt pas later in de bijbel aangegeven (Luk.23:43; 2Cor.12:4; Op.2:7) en geeft een klimaat van ongekende vrede en rust weer. De aanduiding 'paradijs' is daarom veeleer een aanduiding van het Koninkrijk Gods.

De Heer Jezus sprak met de tot bekering gekomen moordenaar aan het kruis over dit paradijs als een weergave van de ongekende heerlijkheid, welke de Schepper van oorsprong af voor de mens voor ogen heeft.

De hof van Eden was dus zeker niet een afschaduwing van het Koninkrijk van God met haar kenmerkende vrede en gerechtigheid. Daarom waarschuwde de Schepper de mens voor de gevaren en verleidingen, toen Hij deze in staat achtte de hof te betreden. Het ging hierbij direct al om niets minder dan de indringende invloed van de later genoemde 'engel van de afgrond', die ook Dood genoemd wordt.

Algemeen wordt de duivel als heerser over de Dood gezien. In de NBG-vertaling van Hebr.2:14 wordt gesteld: '...hem die de macht over de dood had, de duivel...' . In dat geval is dan de Dood een engel van Satan. Ik kom er dan echter niet uit, dat de Dood en zijn engelenmacht nog actief zijn,

als de duivel als overwonnen 'overste van de macht der lucht' (en naar ik aanneem ook dit gehele leger van boze geesten) al in de eeuwige afgrenzing van de 'poel des vuurs' is geworpen, terwijl de Dood met zijn rijk van doodsengelen nog actief is (Op.20:7-15).

Ik neig er daarom naar om de duivel als een 'handlanger' van (de) Dood te zien. Hij wordt door de Heer Jezus de 'mensenmoorder en leugenaar vanaf den beginne' en de 'vader der leugen' genoemd omdat hij de mens nog steeds tracht te misleiden (Joh.8: 44).

De duivel is met zijn leugen een verkondiger van het 'evangelie' van de Dood. Dit is de tegenhanger van het evangelie van het Leven, waarvan de Geest van onze God door de Heer Jezus (de) Christus heen getuigt.

De Dood als de genoemde engel van de afgrond is dus een persoonlijkheid (Abaddon of Apollyon (Op.6;8; 9:11)). Hij is de grote tegenhanger van de Geest van God. Waar de Geest van God leven bewerkt, is Dood de macht, die dood en verderf zaait en de mens gevangen houdt, zodat deze niet kan ontplooiën naar de bedoeling van de Schepper (Op.20).

De bomen in de hof

In de hof van Eden als beeld van de onzienlijke werkelijkheid was sprake

van een rijke schakering aan bomen en planten. Deze groeiden in de sfeer van een volmaakt biologisch evenwicht tussen water, bodem en lucht. Er was een ongekeerde variatie aan vruchten, welke de mens tot voedsel diende, volmaakt aangepast aan de behoeften van diens natuurlijk lichaam.

In de genoemde bomenvariatie gaf de Schepper een uitbeelding van het hoge niveau van kennis, waartoe de mens zou kunnen ontwikkelen. Deze zou door deze kennis in staat zijn om met wijsheid en inzicht de aarde te 'bebouwen en te bewaren'. De mens zou zich ontwikkelen tot een waardig medewerker van de Schepper in het realiseren van Zijn doel. De mens was (en is) bestemd tot een taak, welke verder gaat dan alleen de zichtbare schepping. Hij was ook bestemd om een hemels wezen te zijn, met een taak en plaats in de wereld der geesten.

Om de heersende situatie in de geestelijke wereld aan de mens duidelijk te maken, diende het voorbeeld van de twee bomen in het centrum

van de hof. Het midden geeft de centrale invloed weer, welke deze twee bomen zouden hebben in de ontwikkeling van de mensheid binnen het Koninkrijk der hemelen.

De 'boom van kennis van goed en kwaad' is een kenmerkende typering van de mens der zonde en wetteloosheid, waarvan de komende Antichrist een exponent is. Deze 'zoon van Verderf' (Dood!) zal zich openbaren in de tijd van afval, waarvan de profetieën in de bijbel spreken. Hij is de tegenstander, die zich verzet tegen al wat God genoemd of als God geëerd wordt. Hij pleegt dit verzet, terwijl hij zich via occulte wijze indringt in de mens, die in feite bedoeld is als een 'woning' of 'lichaam' voor God, die enkel Geest is.

De openbaring van deze Antichristus is naar dezelfde werking als die van de duivel. Deze inspirator werkt met veelsoortige uitingen, op zich stuk voor stuk verleidelijk om op in te gaan, maar in feite zitten ze vol ongerechtigheid en scheiden ze de mens van het doel van God (2Thess.2).

De duivel als 'overste van de macht der lucht' werkt met het 'geweld van de Dood', zoals Hebr.2: 14 (SV) weergeeft vanuit de grondtekst. Hierom noem ik hem een trawant [een medestander in ongunstige zin (van Dale)] van de Dood.

Het geweld of de prikkel van de Dood is de zonde (1Cor.15:55,56). Met deze prikkel werkt de duivel om de mens onder de claim van de Dood te brengen. Dat was al zo het gegeven van de hof van Eden (Gen.3) en dat is nog zo. Geen mens buiten onze Heer Jezus is in staat gebleken om vrij te blijven van deze zeer sterke claim.

Zelfs vóór de periode van de 'wet van het Oude Verbond', die door middel van Mozes aan het natuurlijke volk Israël werd gegeven, heerste de Dood al over de mens (Rom.5:14).

De 'boom van het leven' daarentegen is een typering van de Mens der waarheid, waarvan Jezus Christus de Exponent is. Onze Heer wordt daarom al direct aan het begin van de bijbel hiermee aangeduid. Nu nog in de hof van Eden, een beeld van de hemelse gewesten, waar nog volop strijd gevoerd wordt tussen 'waarheid en leugen'. Aan het eind van de bijbel echter wordt

de Boom des levens aangeduid als staande centraal in het paradijs Gods, (een prachtig beeld van het Koninkrijk Gods) temidden van het 'geboomte des levens' aan weerszijden van en midden in de 'rivier van het water des levens'. Dit laatste is een prachtige uitdrukking voor het levende woord Gods, dat door de kracht van de Geest van God uit het heiligdom stroomt tot genezing en herstel van de hele schepping.

Hier is dus sprake van een profetisch schaduwbeeld van de mens, zoals God die van oorsprong bedoelde, maar die pas in de genoemde volheid van de tijd werd geopenbaard. Onze Heer Jézus is van deze mens het prototype en niet de éérste Adam. De Heer kan daarom ook worden aangeduid als de Mens der wetmatigheid en Hij wordt tevens de 'láátste' Adam genoemd. En het éérste in de Godsopenbaring aangaande de mens moet altijd wijken voor het láátste, want dat bepaalt de eeuwige status.

Van de vrucht van de 'boom des levens' en alle andere 'bomen' in de hof mocht de mens vrijelijk eten om verzadigd te worden. De 'boom des levens' en het daarmee als één geheel verbonden 'geboomte des levens' wordt in de profetie van het boek 'Openbaring aan Johannes' gesteld als het centrale object in het 'paradijs Gods' (Op.2:7). Hiervan mogen dan degenen, die volharden in geloof, eten om tot het zelfde peil van volledig zoonschap Gods uit te groeien. De aandrang hiertoe en de haalbaarheidsstelling tot dit doel was er dus al in de hof van Eden. Nooit zal daarentegen de 'boom der kennis van goed en kwaad' een plaats hebben in het paradijs Gods.

De grote daden van God naar de mens toe zijn vervat in het genoemde evangelie van Jezus Christus. Door dit evangelie roept God de mens, welke nog onder de macht van de Dood is, om daar onderuit te komen in de sfeer van het wonderbare licht, dat het leven is voor de mens. Dit is mogelijk, sinds de Heer Jezus de Dood heeft overwonnen.

Door Zijn dood wiste onze Heer al onze overtredingen uit en daarmee het bewijsstuk, dat door haar inzetten tegen ons getuigde en ons bedreigde. De duivel kan na deze uitwissing de wet van God niet meer gebruiken om ons te beschuldigen voor God. De Heer nagelde dit bewijsstuk aan het kruis der vervloeking, toen Hij daar lijfelijk in de zichtbare wereld aan hing. Zo ontwapende Hij de overheden en machten der duisternis en stelde ze openlijk ten toon (Col.2:14,15).

Waar er zo ook nog sprake is van 'alle andere bomen', worden hiermee alle mensen bedoeld. Het is een oorspronkelijk en goddelijk uitgangspunt, dat mensen onderling van elkaar 'eten', d.w.z. van elkaars ontdekkingen en ontplooiingen in positieve zin gebruik maken. Hierop is de gehele opvoeding van kind tot volwassenheid gebaseerd, inclusief de ontwikkeling van wetenschap en cultuur.

Van oorsprong af wil de Schepper, dat de ontelbare mogelijkheden, welke Hij in de mens heeft gelegd, daaruit tevoorschijn komen in het kader van Zijn doelstelling en daarmee tot Zijn verheerlijking.

Door te luisteren naar een stem, welke wezensvreemd was aan het Woord van God, vervreemde de mens van zijn Schepper. Ook dit vreemde woord had dus haar oorsprong in de geestenwereld. Het was de leugen, welke door de duivel (slang) in de hof van Eden tot de mens kwam. In de onzienlijke wereld zocht de 'vader der leugen' contact met de mens (Joh.8:44; Op.20:2). De leugen verdrong in de mens het woord der waarheid, dat van de Schepper komt en leven geeft aan de mens (Matth.4:4). Het gevolg van deze misleiding was, dat de mens naar diens innerlijk stierf (dus het contact met God kwijt raakte). Hij kwam onder de claim van (de) Dood (Gen.3:1-5).

De vervreemding van de Schepper kenmerkte zich in de mens allereerst door vrees en schaamte, dingen die wezensvreemd waren aan de mens. Deze kenmerken zouden de mens echter sindsdien eigen blijven, zolang deze onder de claim van (de) Dood zou liggen.

!! De mens zonder verbinding met God is dood, al bereikt hij in biologische zin een leeftijd van honderden jaren. Sterven voor de mens betekent komen onder de claim van de Dood!!

De mens in ballingschap

De 'hof van Eden' is een schaduwbeeld van de 'eerste hemel' of 'hemelse gewesten', waarvan in het Nieuwe Testament van de bijbel sprake is. Wat de mens daarin betreft, moeten we niet slechts aan het eerste mensenpaar denken. Dit werd door zijn ongehoorzaamheid uit de hof van

Eden verbannen en was gedoemd tot een wandel op áárde in plaats van in de hémel, waartoe hij geroepen was. Dit geldt echter voor elk mensenindividu. Ieder mens is van oorsprong af bestemd tot de door de Schepper gewilde ontwikkeling:

- vanaf de natuurlijke geboorte een ontwikkeling tot een volwassen
- natuurlijk mens met een rechtvaardige instelling;
- als rechtvaardig mens komen tot innerlijke wedergeboorte op grond van geloof in God en daarmee in Jezus Christus.
- als wedergeboren mens (overgeplaatst vanuit de claim van de Dood in het koninkrijk van God) vervuld worden met de Geest van God, dus tot christen worden. Zoals de Heer Jezus door deze Geest tot Here en tot Christus werd gemaakt, zo worden Zijn ware volgelingen door dezelfde Geest tot christen gemaakt (vgl Hand.2:36).
- als ware christen geplaatst worden in de hemelse gewesten, waarvan de 'hof van Eden' dus het schaduwbeeld is.
- als deel van het 'lichaam van Christus' samen met het Hoofd daarvan ingezet worden tot de realisatie van het eeuwige plan van God.

Toen de mens echter vanwege de misleiding door de slang (waarachter de duivel schuil ging) uit de hof van Eden werd verdreven, was er sprake van ballingschap. De mens, die geroepen was tot medewerker van God in de uitvoering van het grote scheppingsplan, raakte door de zo genoemde zondeval vervreemd van zijn ontwikkeling tot ware heerschappij over de werken van Gods hand. De Schepper had hem gewaarschuwd: 'ten dage als gij eet van de vrucht van de boom van kennis van goed en kwaad, zult gij voorzeker sterven' (Gen.2:17). Dat dit niet zozeer het natuurlijke lichaam gold, bleek wel daaruit, dat Adam na de ongehoorzaamheid aan het gebod nog honderden jaren leefde, eer hij stierf. Deze eerste profetie in de bijbel betrof de innerlijke mens, die door de zonde zou worden losgeweekt van zijn Schepper, in Wie hij leven had. De niet wedergeboren mens ligt namelijk onder de claim van (de) Dood, die over hem heerschappij voert. Dit houdt in vruchteloosheid t.o.v. het doel van de Schepper en wordt aangeduid met

dood.

Dood zijn is dus onderworpenheid aan de sterke vijand van God en mens

en betekent voor de innerlijke mens een allesomvattende vorm van ballingschap, d.w.z. vervreemding van eigen bodem. Het klimaat van het dodenrijk ligt als een floers over de mens als gevolg van de zonde (Jes.25:6-8 SV). Zonde is de sfeer van misleiding, waarin de duivel de mens brengt, zodat niet de levende God, maar de Dood over hem gebiedt.

Vaak is het ingaan op de misleiding van de duivel een niet bewuste daad vanwege de schijnbare onschuld daarvan. De natuurlijke begeerte van de mens naar eten en drinken, bezit en kennis kan gemakkelijk de aanleiding vormen tot het komen onder de 'wet van de zonde(macht)' (Rom.6-8). Deze wet is zo sterk, dat al de aan de natuurlijke, godsdienstige mens opgedragen wetten haar niet kunnen uitschakelen. Haar kracht ontleent zij aan de heerschappij van (de) Dood. Daarom wordt deze wet ook de 'wet van de Dood' genoemd.

Het einde van de ballingschap

Tegenover de 'wet van de Zonde(macht) en de Dood' staat in de geestelijke wereld de 'wet van de Geest van het leven'. Dit is de wetmatigheid van de Schepper van hemel en aarde en de basis voor alles wat bestaat, leeft en groeit. Door de overwinning over niet alleen de zonde(macht) aan het kruis van Golgotha, maar ook over (de) Dood door onze Heer Jezus Christus, werd de genoemde wet van het leven weer in volle werking gesteld.

De claim of de 'weeën van de Dood' werden door de Heer verbroken, toen Hij na Zijn overwinning over de duivel het dodenrijk binnenging en de 'sleutels' daarvan opeiste (Hand.2:24; Op.1:18). Deze sleutels werden Zijn eigendom, omdat de Vorst van de Afgrond (Dood) deze reine, zondeloze mensenzoon niet kon gevangennemen, noch vasthouden. Hij had Zijn kostbare leven namelijk vrijwillig (dus niet gedwongen) afgelegd en had de macht het weer terug te nemen als een onderdeel van de opdracht, welke Hij van Zijn Vader had ontvangen (Joh.10:17,18).

De zondemacht werd veroordeeld in het 'vlees' van de Zoon des mensen. Op basis van deze overwinning van Jezus (de) Christus worden ook diegenen, die net als Hij verbonden zijn met de Geest van God, door de wetmatigheid van die Geest gehéél, dus naar geest, ziel en lichaam, vrijgemaakt van de invloed van de wet van de Zonde en de Dood (Rom.8:1-3). Zij zijn dan aan het 'beeld van de Zoon' , de mens naar Gods bedoeling, gelijkvormig geworden. Het 'lichaam van Christus', waarvan Hij het Hoofd is, openbaart zich dan als de 'zonen Gods', naar wiens openbaring de hele zuchtende schepping verlangend uitzielt (Rom.8:20 ev, 29; Fil.3:10,21).

De ballingschap van de eerste mens duurt tot een vastgestelde tijd. Over deze 'volheid van de tijd' schreef de apostel Paulus in zijn brieven aan de Galaten en Efeziërs. Hij schreef over de uitzending van de Zoon van God in de volheid van de tijd (Gal.4:4). Met de komst van Jezus en diens overwinning over de Dood werd de ballingschap voor het volk van God verbroken. Een nieuwe tijd brak daarmee aan. Een tijd, waarin God de volheid van álle tijden bezig is voor te bereiden. Alles wat in de hemel en op de aarde is, wordt in deze voorbereiding gebracht onder het gezag van Jezus Christus (Ef.1:10). Voor de persoonlijke mens geldt sinds de overwinning van Jezus Christus, dat zodra hij/zij werkelijk geloof hecht aan het Woord van God en Jezus Christus, hij/zij onder de claim van de Dood vandaan komt (Jezus: 'Indien iemand Mijn woord bewaard heeft, hij zal de Dood in eeuwigheid niet aanschouwen' Joh.8:31).

Tijdens Zijn bediening op aarde sprak de Heer Jezus reeds: 'Ik ben de weg, de waarheid en het leven' (Joh.14:6). Om deze weg te kunnen bewandelen teneinde het oorspronkelijke doel met de mens te bereiken, wees de Heer Zijn volgelingen op de aanstaande komst (openbaring) van de heilige Geest van de Vader. Deze zou, uitgaande van de Vader en de Zoon, de weg wijzen om te komen tot de volheid van datgene, wat waarheid inhoudt voor de mens (Joh.16:13).

Alleen door geloof in Jezus Christus en daarmee in God de Vader en de persoonlijke vervulling met de Geest van de wáárheid kan de mens het doel van God bereiken. Dit doel is de heerlijkheid van de goddelijke bestemming, welke de Schepper reeds vanaf de oorsprong voor de mens in gedachten heeft.

De ware bestemming voor de mens is de erfenis van Gods kinderen, die hierdoor worden aangenomen tot zónen. De Geest van God in de gelovigen is van deze erfenis het gegeven onderpand (2Cor.1:22). Alleen langs deze weg wordt de mens verlost uit de ballingschap als gevolg van de zonde. Deze verlossing is tot lof en verheerlijking van de grote Schepper van alle dingen (Ef.1:11-14).

De brief van Jeremia

In de periode na de eerste deportatie van de Joden naar Babel schreef de profeet Jeremia een brief aan de ballingen. Onder deze ballingen bevond zich ook Daniël, welke een hoge positie aan het hof van de koning bekleedde. In zijn brief wekte de profeet de ballingen op zich in natuurlijk opzicht geheel één te maken met het verblijf in Babel door huizen te bouwen, tuinen aan te leggen en de vrucht daarvan te eten. Ook moesten ze gewoon doorgaan met het vervullen van gangbare verplichtingen inzake huwelijk en gezin. Ze moesten vooral de vrede zoeken en bidden voor hun leefomgeving, zodat ze zelf ook in vrede konden verkeren. Op de vastgestelde tijd zou dan de Here Zelf naar Zijn volk omzien en een keer brengen in hun lot, door ze terug te brengen naar eigen bodem.

Voor ons als christenen geldt dat we vooral gericht moeten zijn op de ontwikkelingen in de geestelijke wereld. Dáár liggen de 'vaste tijden en gelegenheden' m.b.t. het plan van God, welke in de profetieën van de bijbel zijn voorzgd. Voor het volk van God nú geldt ook, dat men zich niet hoeft af te zonderen uit de wereld, maar dat men zich niet door de 'zorgvuldigheden' van het natuurlijke leven moet laten losweken van de hemelse roeping en bestemming. Na een bewuste en radicale bekering, waarop de innerlijke wedergeboorte volgt, moet de nieuwe mens opgroeien naar haar ware bestemming door zich aan de waarheid vast te houden. Zo doet de innerlijke mens onsterfelijkheid en onvergankelijkheid aan en het woord wordt dan werkelijkheid: 'de dood is verzwolgen in de overwinning (1Cor.15:44). Deze overwinning is dan het einde van de ballingschap van Gods volk, waarin het door de misleiding van de Zondemacht is terechtgekomen.

HOOFDSTUK 6

De mensheid als 'vrouw' van God

De Schepper laat als de Onveranderlijke nooit Zijn doel los. Daarom profeteerde Hij direct na de zondeval van de eerste mens over de uiteindelijke verwerping van de slang (satan), door wiens toedoen de mens onder de claim van Dood is gekomen.

Tegelijk verbond God Zich met de mens in een verbond, waarin Hij een belofte legde. Uit de *éérste* mens, die een '*levende ziel*' genoemd wordt en met de aarde verbonden is, zou in een volheid van tijd 'zaad' tevoorschijn komen.

Dit 'zaad' duidt op de nieuwe of 'hemelse' mens, welke al in Gods gedachten was, alvorens Hij de mens schiep. Deze nieuwe mens zou als '*levendmakende geest*' tevoorschijn komen uit de *éérste* mens (1Cor.15:45).

Allereerst zou door middel van de Eersteling van deze nieuwe schepping de basis gelegd worden voor de ontwikkeling van het zaad. Vervolgens wordt in de ontwikkeling van de ware gemeente als lichaam van Jezus Christus het 'zaad' voltallig in de openbaring van de 'zonen Gods', welke de hemel binnengaan om de kóp van de slang te vermorzelen (Gen.3:15; Efezebrief). Door middel van de 'gemeente', waarmee de engelen Gods verbonden zijn, zal uiteindelijk het nakronkelende demonenrijk, dat bij deze slang hoort, geheel worden uitgeschakeld in de 'strijd in de hemelse gewesten' (Efezebrief).

In het voorwoord van deze studie werd al melding gemaakt van de aanduiding 'vrouw'. Deze wordt ook gegeven in de profetie van Openbaring 12. Vooral in onze tijd blijkt voor de oplettende christen steeds duidelijker

de genoemde zwangerschap van deze 'vrouw'. Het 'vrouw'-zijn duidt in deze profetie op de in het plan van God gelovende mensheid, in wiens 'moederschoot' het lichaam van Jezus Christus reeds in ver gevorderd stadium van ontwikkeling is. De openbaring van dit 'kind' als ware gemeente samen met haar Hoofd, de Heer Jezus Christus, is aanstaande. We leven reeds in de periode, waarin de vervulling met de Geest van de Vader en de Heer Jezus als 'late regen' bezig is het 'gewas' te besproeien {vgl Ez.34:2 (zegenbrengende regens) en Jak.5: 7,8 ('vroeger en late regen')}.

De duivel weet dat hij nog een korte tijd heeft en staat daarom met grote grimmigheid vóór de vrouw om zo mogelijk haar 'kind' te verslinden. Hij weet, waarvan de 'vrouw' zwanger is en hij weet ook heel goed, dat de profetie, welke de Schepper uitsprak in de 'hof van Eden' in vervulling zal gaan. Scherper dan menig gelovig mens houdt hij rekening met de waarheid, dat geen woord, dat de Schepper spreekt, onvervuld zal blijven.

Ook de slang zelf brengt zijn 'zaad' voort. Dit 'zaad van de slang' is de mens waarin de leugen zich zal manifesteren, want de duivel is de verwekker van de leugen (Joh.8:44). Het 'zaad van de vrouw' is daarentegen de mens der waarheid. Dit zaad kreeg voor het eerst gestalte in onze Heer Jezus, de Christus en het zal als Zijn 'nageslacht' uitgroeien tot een onmeetbare volheid.

Door zijn leugen, welke hij maar al te vaak als ogenschijnlijke waarheid weet te vermommen, zal de duivel de 'hiel' van het zaad van de vrouw vermorzelen. Hij weet vanwege het woord van de Schepper, dat zijn macht niet verder reikt en dat hij slechts de voortgang tot het voor de mens weggelegde doel kan belemmeren, wanneer deze in standvastig geloof hem weerstaat. Hij kan slechts door zijn leugen bewerken, dat de ontwikkeling van de 'vrouw' tot het doel van God moeizaam verloopt, maar hij kan deze ontwikkeling niet keren, zolang de mens daar in geloof aan vast houdt (Jak.4:7; 1Petr.5:9).

Hoe is de profetie van Gen.3:15,16 jegens de 'vrouw' uitgekomen. Haar noodgedwongen wandel op aarde gaat onophoudelijk gepaard met moeite en smart, gepaard aan een aardgericht begeren, hoewel op zich niet direct zondig, maar wel vol met beperkingen.

Door onderdrukking werd het eerste 'kind' van de mens gevormd in de

slavernij van Egypte om van daaruit onder leiding van Mozes op te trekken naar het aan de vaderen beloofde land.

Toen dit aardse volk van God via velerlei verdrukkingen in de 'volheid van de tijd' was gekomen, bracht zij zonder het zelf te beseffen het 'kind van Bethlehem' voort (Jes.66:7). Ook deze geboorte ging in natuurlijke zin met smart en moeite gepaard vanwege het dreigen van de duivel. Satan misbruikte de goedgezinde en argeloze wijzen uit het oosten en de wrede koning Herodes om zo mogelijk dit kind te vermoorden. Vanwege de bijzondere heiliging en bescherming van Zijn kind voorkwam de hemelse Vader dat. Hij schakelde hierbij de naast betrokkenen in door een engel naar Jozef te sturen en deze in een droom op te dragen, met spoed naar Egypte te vertrekken. Zo ont kwam het kind van Bethlehem terwille van diens hoge roeping, doch het ging met grote smart gepaard vanwege de zo genoemde 'kindermoord' in Bethlehem en omgeving (Matth. 2:16-18).

In haar verkiezing tot moeder van het kind, dat God zelf verwekte, was Maria de vertegenwoordiging van het gehele natuurlijke volk Israëel. Op haar beurt was dit volk verkoren uit alle volken, stammen en natiën, om als (éérste, dus verdwijnende) 'vrouw' van God te fungeren en de 'Zoon van God' in de wereld te brengen als het 'zaad', dat al in de genoemde 'moederbelofte' aan Mannin was bedoeld.

De apostel Paulus duidde tenslotte het 'hemelse Jeruzalem' aan als 'moeder' van allen, die door geloof en vervulling met de Geest van God tot het 'lichaam van Jezus Christus' behoren (Gal.4). In haar schoot wordt dit lichaam namelijk gevormd en het wordt daaruit 'geboren' of geopenbaard. De apostel spreekt in dit opzicht ook van 'openbaring van zonén Gods', dus een veelvoud van de eerste Zoon. Op deze wereldwijde openbaring wacht de gehele, zuchtende schepping. Als één geheel hiermee zucht ook de genoemde 'vrouw' en verkeert in barensood vanwege de verwachting van het zoonschap, waarin de innerlijke mens de verlossing van het vergankelijke beleeft (Rom.8). Zowel op het Hoofd als op de leden van dit 'kind' is de uitdrukking 'eersteling' van toepassing, een bewijs, dat het heil voor de hele mensheid bestemd is, al zullen niet allen hier deel aan hebben vanwege bewust ongeloof en verzet (1Cor.15:23; 2Thess.2:13; Jak.1:18; Op.14:4).

* *

HOOFDSTUK 7

Het zaad van de vrouw

Het zaad van de vrouw werd door de profeet Jesaja aangeduid als het nakomelingschap, dat zich als 'knecht van God' zou openbaren. De Eersteling hiervan zou zich beschikbaar stellen voor de Vader in de hemel, zodat Deze het noodzakelijke en eeuwige offer tot redding van de mens zou kunnen brengen (Jes.53:10). In de geschiedenis van Abraham en diens zoon-der-belofte Izak op de berg Moria wordt hiervan al een duidelijk schaduwbeeld weergegeven.

Jezus Christus ging in een andere beeldstelling als de Hogepriester van het Nieuwe Verbond het hemelse heiligdom binnen. Dit heiligdom is de 'grotere en meer volmaakte tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is niet van deze schepping' (Hebr.9:11).

De Heer Jezus vergoot Zijn eigen bloed als de drager van het natuurlijke leven en verwierf daarmee een eeuwige verlossing van de claim van de Dood. Als een smetteloos offer gaf Hij zichzelf over om de wil van God te volbrengen, zodat Deze als de grote Offeraar Zijn offer kon brengen als het enig mogelijke zoenmiddel voor de zonden van de wereld. Met deze offerande reinigde Hij ook ons bewustzijn van het hanteren van slechts dóde

werken. Dit zijn werken, die de vele godsdienstige instellingen en verrichtingen betreffen, waardoor menigeen ten onrechte denkt God te behagen. Deze inspanningen dienen echter slechts tot bevrediging van het (vrome) vlees en zijn voor de levende God slechts een scháduwbeeld van de eigenlijke dingen, waar het om gaat.

Door Zijn dood heeft onze Heer bevrijding gebracht voor de overtredingen onder het eerste (schaduw)verbond. Daardoor konden de 'geroepenen' onder dit verbond (het zichtbare volk Israëil) de belofte van de 'eeuwige erfenis' ontvangen (Hebr.9:11-15).

De aanduiding 'vrouw' betreft zo de rechtvaardigen van alle tijden en alle plaatsen. In haar 'moederschoot' wordt sinds de openbaring van Jezus Christus de nieuwe generatie gevormd, welke als 'zonen Gods' openbaar zal worden (Rom.8:18 ev). Deze zonen zijn de éérstelingen van de nieuwe schepping, terwijl de Heer Jezus Zelf de Eéersteling van allen is. In de benaming 'eerstelingen' zit de belofte verborgen, dat er méér zal volgen, want het plan van de Vader betreft de hele nieuwe mensheid.

Als Hoofd en lichaam met elkaar verbonden zullen de eerstelingen daarvan samen met het Lam staan op de berg Sion, een aanduiding voor de 'berg van het huis des Heren'. Deze berg zal verheven zijn boven al de bergen. Op de berg Sion woonde in de bedeling van de schaduw de God van Israëil in de tempel van het aardse Jeruzalem.

Ooit werd deze tempel in opdracht van God gebouwd door de vredekonink Salomo, al gold toen al het gegeven, dat God niet woont in een huis, met handen gemaakt en dat Hij zelf een huis voor de mens zou bouwen (2Sam.7:1-17; 1Kron.17:1-15).

Vol ijver en geloof had reeds David tijdens de onafgebroken strijd tegen de vijanden van Gods volk, alle nodige grondstoffen voor de bouw van een tempel voor God verzameld. Hij veroverde het aan de vaders beloofde grondgebied en streed met overgave de 'oorlogen des Heren' om de uiterste grenzen van het aardse Kanaän vast te stellen.

De beoogde tempel werd echter door Salomo gebouwd. Dit gebeurde op de profetisch aangewezen plaats, namelijk de berg Moria, waar indertijd Abraham zijn zoon moest offeren, hetgeen echter door de engel des Heren

werd verhinderd. Op ditzelfde gebergte lag ook de door David veroverde burcht Sion, waar hij ging wonen in de zo genoemde 'stad Davids', waar ook de 'Ark des Verbonds' werd bewaard, totdat ze later door Salomo in de nieuwe tempel werd gebracht.

De plaats voor de tempelbouw werd David aangewezen tijdens een zeer ingrijpende gebeurtenis, als gevolg van een door David georganiseerde volkstelling. Daardoor ontwikkelde zich een plaag over Israël, welke uiteindelijk aan 70.000 mannen het leven kostte door de hand van de 'verderfengel' (Dood!). Deze engel stond op het punt Jeruzalem te verderven en bevond zich op een stuk land van de Jebusiet Ornan (inwoner van Jebus, een oudere naam van Jeruzalem, Jozua 18:28; Richt.19:10; 1Kron.11:4-9; 21, 22:1).

Op deze plaats deed David toen boete en bouwde er een altaar voor de Here. Toen hij hierop offerde, ging het net als later bij Elia op de Karmel. Toen David namelijk de Naam des Heren aanriep, kwam er vuur uit de hemel, waardoor het offer werd verteerd. De uitspraak van David was toen: 'hier zal het huis Gods des Heren zijn'. Dit werd dan later de 'tempel van Salomo'. In meerdere profetieën in de bijbel komt de naam 'Sion' voor als een treffend beeld van de Geest van God, welke de drager is van de wáre tempel van God.

Sinds de openbaring van de werkelijkheid, welke in de verschijning van onze Heer Jezus begon, woont de Here der heerscharen middels Zijn Geest in Zijn heilige en wáre tempel. Deze tempel is het 'lichaam van Jezus Christus'. Aanvankelijk woonde de heilige Geest alleen in de 'Ark van het Verbond', welke in afzondering verbleef in het 'binnenste heiligdom'. Dit 'heilige der heiligen' is daarmee een schaduwbeeld van de gemeente van Jezus Christus, waar Hijzelf als de genoemde 'Ark' centraal staat. Hij heeft als Eérsteling de basis gelegd voor de gehéle 'tempel van God'. Deze zal nooit uit natuurlijk gesteente, maar altijd uit mensen bestaan. Eerst uit vele 'eerstelingen' of 'levende stenen' (1Petr.2:1-10), Zij vormen samen het genoemde 'binnenste heiligdom' van dit geheel, maar uiteindelijk zal naar het eeuwig voornemen van onze God Zijn heiligdom bestaan uit een gehele mensheid. Hij zal dan wonen temidden van Zijn verlostte en volmaakte schepping.

De eerstelingen van deze uiteindelijke tempel Gods zijn evenals hun Heer en Hoofd vol van de Geest des Heren, dat is van het wezen van het Lam en het wezen van de Vader in de hemelen. Ze zijn gekocht uit de mensen. Ze spreken het woord der waarheid en zijn volkomen gelijkvormig aan het beeld van de Zoon, zoals de Schepper vanaf het begin voor ogen had en ze zijn onberispelijk (Openb.14:1-5).

Het nakomelingschap, dat de 'Knecht van de Here' zou zien, bestaat daarom uit de genoemde zonen Gods als eerstelingen van de nieuwe schepping. Deze zijn voortgekomen als een 'rijsje uit de (afgehouden) tronk van Isai (het huis van David) en als een scheut uit zijn wortels', om van daaruit vrucht voor God te dragen (Jes.11:1). Naar Zijn raadsbesluit is onze God bezig deze eerstelingen voort te brengen door het 'Woord der waarheid' om door middel van hen de hele schepping te herstellen. De apostel Johannes zag in een gezicht de hele nieuwe mensheid als een grote schare, die niemand tellen kan, uit alle volken, stammen, natiën en tongen. Deze staat dan voor de troon van God en het Lam, bekleed met witte gewaden en met palmtakken in de handen.

Wanneer dit beeld werkelijkheid wordt, zal de hele schepping zich uiten in aanbidding en lofprijzing: 'Amen, de lof en de heerlijkheid, de wijsheid en de dankzegging, de eer en de macht en de sterkte zij onze God tot in alle eeuwigheden' (Op.7:9-12).

De duivel weet, dat hem nog slechts weinig tijd is beschoren om de 'vrouw' en haar 'kind' te bedreigen en zo mogelijk uit te schakelen. Daarom staat hij voortdurend vol haat, maar ook vol angst tegenover de zwangere 'vrouw' om zodra zij het 'kind' baart, dit te verslinden. Anders gezegd: hij gaat rond als een brullende leeuw, zoekende wie hij zal (kunnen) verslinden. Vanwege deze voortdurende dreiging 'schreeuwt' daarom de vrouw in haar barensnood en in de verwachting van het zoonschap. Toch zal haar 'zaad' zich op Gods tijd openbaren en wel als een 'mannelijk wezen', dat als een meervoud van 'zonen Gods' de duivel tegemoet treedt in de hemelse gewesten. De duivel siddert vol angst vanwege de openbaring van deze zonen. Hier gaat het niet om een baby, zoals deze in de stal van Bethlehem werd geboren, maar om een ten strijde toegeruste 'mannelijke zoon'.

Geen wonder, dat de duivel en draak vanuit paniek dit 'kind' tot vóór de troon van God najaagt om het alsnog te 'verslinden'. Hij wordt echter door de hemelvorst Michaël en diens krachtige engelen, die de 'zonen Gods terzijde staan', uit de hemel geworpen. Hij kan dan op 'aarde' (waar de natuurlijke mens leeft), niets anders doen dan de 'vrouw' bedreigen en haar trachten te misleiden middels een 'vuile stroom' van leugen en ongerechtigheid. Zo wil hij haar aandacht van haar wezenlijke doel aftrekken (1Petr.5:8; Op.12).

Ondanks de dreiging, waarmee de 'Eersteling van de nieuwe schepping' werd geconfronteerd in diens korte, aardse leven, werd Hij vanwege Zijn geloof in het 'plan van God' en Zijn volharding overwinnaar over de veroorzaker van dood en vruchteloosheid. Hij deed de 'zonde van de wereld' teniet. De 'zonde van de wereld' is de blokkade in het bereiken van haar door de Schepper gegeven bestemming tot heerlijkheid. Vanwege de misleiding van het eerste mensenpaar in de 'hof van Eden' (Gen.3) werd deze zonde een feit.

Het is in dit verband te begrijpen, dat de hele schepping met de mens voorop zucht en 'in barensnood' is en met reikhalzend verlangen uitziet naar het zich openbaren van de beloofde vele zonen Gods. Dit zijn mensen, die net als de Heer Jezus geheel door de Geest van God geleid worden. Het zijn de geroepenen uit Joden en niet-Joden, welke samen met de Heer Jezus het verheerlijkte 'lichaam van Christus' vormen. Dit 'lichaam' is bezig zich te openbaren (Rom.8:14-23;9:23-26;Hebr.2:10). Deze gehele gemeente kent dan de aanduiding 'Jood', omdat zij de Naam van de ware God draagt (Jood = Godlover) (Rom.2:28,29).

De vorming van deze zonen gaat gepaard met verdrukking en benauwdheid in de zware tijden van de laatste dagen (2Tim.3:1). Dit is de reeds eerder genoemde periode, waarin de duivel rondgaat als een brullende leeuw, zoekende wie hij zal kunnen verslinden (1Petr.5:8).

Het verlangen van de schepping richt zich op het herstel van de oorspronkelijke bestemming en de veelzijdige mogelijkheden daarvan. Dit herstel is ingezet, sinds in de eerste Zoon van God het leven van God de vernietigende werking van de Dood doorstond. In het openbaar, dus zichtbaar, kenbaar en meetbaar worden van de vele zonen, die samen met het

Hoofd het genoemde lichaam van Christus vormen, zet het herstel zich voort. Zo zal het door middel van de profeet Jesaja beloofde 'nakomelingschap' van Jezus Christus zich manifesteren tot heil van de geknechte mensheid (Jes.53:10). Zo heeft de Schepper het vanaf het begin bedoeld.

* . *

HOOFDSTUK 8

De komst van het koninkrijk van God

Er worden in de woorden van de engel Gabriël aan Daniël een aantal kernzaken m.b.t. de komst van het Koninkrijk van God weergegeven. Deze waren bedoeld om aan Daniël een klaar inzicht te geven, maar ze zijn ook voor ons van wezenlijk belang. Het brengen van een eeuwige gerechtigheid bepaalt

ons als vanzelf bij het werk dat onze Heer Jezus Christus teweeg bracht. Eeuwen na Daniël was Hij het, die in gehoorzaamheid aan de wil van God, een keer bracht in het lot van de mens.

Hij verbrak door Zijn sterven en opstanding de 'weeën van de Dood', dus de claim die deze had op de mens en daarmee op de hele schepping (Hand.2:24). Alle godsdienstige mensen vóór Hem, behalve de drie in de bijbel beschreven profetische figuren Henoeh, Mozes en Elia, waren naar hun innerlijke mens onder de macht van de Dood gekomen. Ze konden niet anders dan hopen op Degene, die komen zou.

Hun hoop werd niet beschaamd, want bij het verschijnen van de Heer der heerlijkheid in het rijk van de Dood, werden vele (geestelijke) lichamen der ontslapen heiligen opgewekt. Ze gingen uit de graven (dodenrijk) en kwamen in de 'heilige stad' (Matth.27:52,53). Van Mozes en Elia weten we, dat ze al eerder samen met de Heer in heerlijkheid verschenen op de zo genoemde 'berg der verheerlijking' (Matth.17:1-13).

Bij de aanduiding van het verschijnen in de 'heilige stad' moeten we zeker niet aan het zichtbare Jeruzalem denken, want deze had net daarvoor de Heer der heerlijkheid gekruisigd en kan daarom allerminst heilig genoemd worden. De aanduiding 'heilige stad Jeruzalem' is te allen tijde van toepassing op het **hémelse Jeruzalem**. Dit is de verzameling van de gelovigen in de ware God vanaf het eerste begin.

Zij waren nog niet tot wedergeboorte en vervulling met de Geest van God gekomen, omdat de Heer Jezus nog niet verheerlijkt was (Joh.7:39). Deze *éérsten* worden binnen de hemelstad bewaard totdat ook zij als *laátsten* zullen worden vervuld met de Geest der belofte (vgl Matth.19:27-30). Wanneer dit proces voltooid is, dan is de gehele 'stad' tot één grote 'tempel' geworden.

Dan is het ook te verstaan, dat de apostel Johannes met verbazing moet constateren, dat hij in deze hemelstad geen tempel ziet. Het geheel is vol van de heerlijkheid Gods en het Lam is haar lamp (Op.21:22,23).

De eeuwige Schepper vervult in grote trouw Zijn profetische belofte aan het eerste mensenpaar en daarmee aan de hele natuurlijke mensheid (Gen.3:15). Hij verbond zich in Zijn grote mensenliefde met het 'zaad van de vrouw', dat uit de eerste mens (levende ziel) tevoorschijn zou komen (vgl

Titus 3:4). De Eersteling van deze nieuwe generatie is onze Heer Jezus Christus (1Cor.15:20,23; Col.1:15,18).

Bewust en in volle overgave aan de wil van God was Hij als een graankorrel, die in de aarde valt en sterft, teneinde een grote oogst voort te brengen. Via de weg van het kruis en het dodenrijk zou de 'Zoon des mensen' verheerlijkt worden naar het voornemen van de Schepper. Deze verheerlijking ligt daarin, dat de 'Zoon des mensen' niet op zichzelf zou blijven, maar juist vanwege dit sterven veel vrucht zou voortbrengen. In ditzelfde verband, toen de Vader in de hemel Zijn Zoon bevestigde met een waarneembare stem, sprak Jezus:

'nu gaat er een oordeel over deze wereld, nu zal de 'overste dezer wereld' buiten geworpen worden en als Ik van de aarde verhoogd ben, zal Ik allen tot mij trekken' (Joh.12:23,24, 31,32).

De schare meende, dat een engel tot Hem had gesproken. De Heer Zelf sprak echter over het oordeel, dat over de wereld zou gaan. Hierin zou het goede (datgene wat naar het doel van God voert) en het kwade (datgene wat van dat doel afvoert) van elkaar gescheiden worden, zelfs tot in de meest intieme details van de overwegingen van het hart. In dit oordeel zou ook de 'overste der wereld' worden buiten geworpen.

* . *

HOOFDSTUK 9

De feitelijke overste van de wereld

De feitelijke 'overste van de wereld', die zich na de zondeval van Adam in de hof van Eden ging manifesteren in de wereld, was niet de duivel,

maar de Dood, de 'engel van de afgrond'. Deze wordt in het Hebreeuws Abaddon en in het Grieks Apollyon genoemd (Op.9:11). Deze macht heerste sinds de zondeval van Adam als 'koning' over de aarde. Zelfs in de tijd tussen Adam en Mozes, toen er nog geen wet was en de zonde nog niet kon worden toegerekend, was deze koning als heerser actief (Rom.5:14,17,21).

De Dood was al actief vóór de schepping van de zichtbare dingen. Direct in het begin van de bijbel is er al indirect sprake van de claim of 'weeën' van de Dood. 'Duisternis lag over de vloed', terwijl de Geest van God 'broedde op de wateren' (zoals een oude bijbelvertaling weergeeft).

Het eerste wat de Schepper aan het begin van Zijn werken stelt, is: 'Er zij licht! Licht is de basis voor het ontstaan van elke vorm van (natuurlijk) leven. Dit licht doorbrak de heersende duisternis, zoals een enkel lucifervlammetje het diepste duister doorbreekt (Gen.1:2).

Zoals het 'Woord der waarheid' ook het 'zwaard des Geestes' wordt genoemd, zo is het 'woord der leugen' het zwaard van de Dood. Met dit zwaard ('geweld van de Dood' Hebr.2:14) werkte de duivel al vanaf 'den beginne' in de hof van Eden en ging de argeloze mens vanwege het gehoor geven aan dit woord innerlijk de 'dood sterven', zoals de Schepper had voorzegd.

! De 'dood sterven' = komen onder de claim van de Dood !

Het gevolg van dit sterven was, dat de mens vervreemde van het wezen van God. De claim van de Dood ging door tot alle mensen, ook al hadden niet allen gezondigd op gelijke wijze als Adam. De zonde van Adam had dus zeer verstrekkende gevolgen voor de hele mensheid, want voor ieder werd daardoor de weg tot de Boom des levens toegesloten (Gen.3:24).

De genade van God echter, die in Jezus Christus verschenen is, heeft heil (heling en gezondheid) gebracht voor alle mensen (Titus 2:11). Deze heeft dus veel grotere gevolgen in positieve zin, dan de zondeval in het negatieve.

De overvloed van genade en van de gave der gerechtigheid bewerkt, dat de méns weer gaat heersen als de door God bedoelde koning der schepping vanuit het verkregen eeuwige leven (vgl Rom.5:12-21).

! De méns is de door de Schepper van oorsprong bedoelde 'overste van de wereld'! (vgl Gen.1:26-28).

In Zijn afscheidswaarden aan Zijn discipelen sprak de Heer Jezus met het oog op de wederrechtelijke beheersers der wereld:

'.....de overste der wereld komt en heeft aan Mij niets' (Joh.14:30).

De duivel kon Jezus niet tot ongehoorzaamheid aan God verleiden en daardoor kreeg de Dood, die als koning heerste over de mensheid, geen vat op de Zoon des mensen. Hij was, in tegenstelling tot de eerste Adam, wel gehoorzaam aan de opdracht van de Schepper om beslist niet te eten van de 'boom van kennis van goed en kwaad'.

Indertijd moest de grote vis Jona na drie dagen en nachten weer uitspuwen op het droge, toen deze in de buik van deze vis in de diepte der zee was. Jona ervoer dit alsof hij in de schoot van het dodenrijk was, in het hart der zee (Jona 2). De Heer Jezus relateerde hieraan als zijnde een teken voor Zijn eigen ingaan in het rijk van de Dood om diens heerschappij over de schepping te verbreken (Matth.12:40).

De Dood moest de Zoon des mensen, de Eersteling van de nieuwe schepping, die vervuld is met de Geest van God, weer 'uitspuwen'. Het was niet mogelijk, dat de weëen van de Dood deze ware Mens konden vasthouden. Deze verbrak deze banden en Zijn ziel (het wezenlijke mens-zijn) werd door de Geest van God niet aan het dodenrijk overgelaten en zelfs Zijn vlees zag geen ontbinding (Ps 16:8-11; Hand.2:24).

Vanwege deze overwinning over de Dood werd onze Heer door de Geest van God (Gods 'rechterhand') uitermate verhoogd en werd Hij tot Here en tot Christus gemaakt (Hand.2:24-36). Van de komende Trooster, de Geest van God, welke de Heer zou zenden als Hij zou heengaan tot de Vader, zei Jezus, dat deze Geest de wereld zou overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel. Dit zuivere oordeel, dus het aanbrengen van scheiding tussen datgene, wat bij de mens hoort en datgene, wat niet bij de mens hoort, werd mogelijk omdat de Dood als beheersers van de wereld was geoordeeld (Joh.16:5-11).

Vanwege de gehoorzaamheid van de Eersteling van de nieuwe schepping kon de Vader Zijn Zoon opwekken door de kracht van de inwonende heilige Geest. De Heer stond van tussen de doden op om te verschijnen in de

heerlijkheid van de Vader.

Als gevolg van dit 'wapenfeit' in de wereld der geesten kan ieder mens naar zijn/haar innerlijk eveneens opgewekt worden om 'op te staan' van tussen de doden uit en zo tot ware mens te worden door de vervulling met de Geest van God (Ef.5:14). De weg hiertoe is de kern van het evangelie van Jezus Christus. Deze begint met een persóónlijke bekering, door het belijden van zonden en eveneens een persóónlijk geloof in God. Innerlijk ondergaat de mens dan het proces van wedergeboorte en Geestesdoop door de:

- inwerking van het woord van God en
- vernieuwing door de heilige Geest.

Dit proces is de 'opstanding ten leven', welke de mens vrijmaakt van het oordeel. De 'wet van de Geest des levens' werkt in de mens en maakt deze vrij van de 'wet van de zonde en de Dood' (Rom.8:1-4), welke de mens gevangen houdt.

De Dood heeft als koning (overste van de wereld) geheerst tot de overwinning van Jezus Christus (Rom.5:10). Hij werd toen als koning onttroond. De ware overste der wereld is sindsdien onze Heer Jezus, de Zoon van God (Vader) en des mensen (moeder). Hij heeft de duivel overwonnen en 'de Dood van diens kracht (geweld) beroofd. Daardoor kon door het evangelie het onvergankelijke leven weer aan het licht komen (2Tim.1:10). Alleen door de weg van dit evangelie van Jezus Christus komt de mens tot zijn ware bestemming als oorspronkelijk bedoelde overste van de wereld (Gen.1: 26-28). Het is immers een betrouwbaar woord:

- *'wie met de Heer gestorven is, zal ook met Hem leven'* en
- *'wie volhardt tot het einde, zal ook met Hem als een koning heersen over al de werken van Gods handen'* (2Tim.2:11,12; Op. 5:10; 11:15; 20:4,6; 22:5).

De levende ziel (als nageslacht van de eerste Adam) wordt dan een levendmakende geest (als nageslacht van de laatste Adam). Op de openbaring van deze 'zoon' als ware beheersers van de schepping van God wacht deze in haar geheel met reikhalzend verlangen (Rom.8:23; vgl Hebr.10:1).

HOOFDSTUK 10

De feesten in het oude Israël

[N.B.: Uitvoeriger beschrijving van de betekenis van deze feesten heb ik gegeven in de lessensbundel 'DE GEEST VAN DE GEMEENTE' (H.H.)].

In verband met de vorming en voltooiing van de eerder genoemde 'tempelstad' in de hemel staan we nu even stil bij een opeenvolgende reeks van drie jaarlijkse feesten, die het natuurlijke volk Israël vanaf de uittocht uit Egypte moest vieren. Deze feesten vormen namelijk een profetische heenwijzing naar de vervulling daarvan in de openbaring van Jezus Christus:

- a) als enkelvoudige Zoon van God
- b) in Zijn 'lichaam' van vele 'zonen Gods' en
- c) van daaruit doorgaand totdat de hele schepping functioneert naar Gods bedoeling.

Het volk Israël moest in een drietal ceremoniële oogstfeesten uitdrukking geven aan de toekomstige bedoeling van God met betrekking tot het herstel van de hele schepping. Hieronder geef ik van elk een korte omschrijving.

a) het feest van de 'ongezuurde broden' (Paasfeest)

Dit feest werd gevierd in de **eerste maand** van het jaar, voor het eerst direct bij de aanvang van de uittocht uit Egypte na een langdurige periode van slavernij. Het Paasfeest duurde zeven dagen achtereen. Er werd ongezuurd brood gegeten vanaf de avond van de 14e tot aan de avond van de 21e dag van de eerste maand van het jaar. Tijdens deze periode mocht er niets in huis wezen, wat gezuurd (gegist) was.

Tijdens de eerste viering van dit feest, toen het volk Israël nog in Egypte was, werd het bloed van het geslachte paaslam gestreken aan de bovendorpel en de deurposten van de huizen ter bescherming tegen de 'verderfengel', die rondging in Egypte en alle eerstgeborenen van de Egyptenaren doodde (Ex.12;Hebr.11:28). Deze verderfengel is dezelfde engelvorst, welke later wordt aangeduid met Dood.

Bij dit feest van het paaslam en de ongezuurde broden werd ook de 'eerstelingsgarve' van de gersteoogst voor het aangezicht des Heren bewogen. Met dit jaarlijks weerkerende feest moest het volk Israël uitdrukking geven aan de betekenis van het lijden en sterven van de komende Messias (Joh.1:29; 1Joh.2:2). Zijn bloed (leven) werd uitgegoten in de dood omwille van de 'zonde der wereld'.

Door deze daadstelling werd de macht van de Dood (verderfengel) verbroken. Wie in het schaduwbeeld door geloof het 'vlees' van het offerlam zou eten en deel zou hebben aan de 'bloedstorting', zou vrij blijven van de verderfengel.

De Heer Jezus relateerde aan het pascha toen Hij zei: *'...Ik zeg u, tenzij gij het vlees van de Zoon des mensen eet en zijn bloed drinkt, hebt gij geen leven in uzelf. Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage'...* (Joh.6:53-58).

Dit geldt nu nog onverkort. Wie het eeuwig leven wil beërven, moet breken met de zonde en het 'oude zuurdeeg' uit zijn leven wegdoen. Alleen zo ontstaat een 'ongezuurd vers deeg', dat deel heeft aan Jezus Christus, die zich in Zijn geestelijk lichaam zal openbaren temidden van de nood van de wereld (1Cor.5:6-8).

b) het 'feest der weken' (Pinksterfeest)

Precies zeven volle weken na de eerstelingsgarve werd aan het eind van de gersteoogst het Pinksterfeest gevierd. Dat was in de **derde maand** van het jaar. De gersteoogst als totaal is een schaduwbeeld van de ware gemeente. Deze gemeente wordt gevormd door de vervulling met de Geest van God, die de Heer vanuit Zijn positie aan de rechterzijde van de Majesteit in de hoge (Hebr.3:11) uitstort in de harten van degenen, die geloven. Zo worden de 'vele zonen' gevormd als het lichaam van Christus, waarvan de Heer Jezus het Hoofd is.

Hierbij speelt uiterlijke structuur en benaming een ondergeschikte rol. Zoals het kind zich bij de geboorte losmaakt van de moederschoot en een ontwikkeling tot zelfstandig leven aanvangt, zal de ware gemeente van de eindtijd zich in zelfstandigheid openbaren uit alle volken, stammen, talen en natiën.

Het rijp worden van de gersteoogst geschiedt dus in de periode tussen

Pasen en Pinksteren. In de werkelijkheid overgezet leven wij nu in deze periode. Pasen ligt achter ons, want 'ons Paaslam is geslacht' en de 'Eerstelingsgarve' is voor ons bewogen voor het aangezicht van God (1Cor.5:7). De heilige Geest is bezig velen te vervullen om deel te hebben aan het lichaam van Christus en dit tot volheid te brengen voor haar komende openbaring t.b.v. de zuchtende schepping.

De volgende fase in het herstelplan van onze God is dan de periode, die in schaduw werd afgebeeld in het vieren van

c) het feest van de 'inzameling' (Loofhuttenfeest)

Het loofhuttenfeest werd in het oude Israël gevierd in de **zevende maand** van het jaar. Het getal zeven geeft in de bijbel altijd een bepaalde volheid aan. Zo ook is het loofhuttenfeest een aanduiding van de volheid van de tijden, waarin het plan van God geheel vervuld wordt. De hele zevende maand stond in het teken van dit omvangrijke oogstfeest. Niet alleen de gersteoogst, maar ook de tarwe-, olijven- en druivenoogst waren binnengehaald.

In geestelijke zin betreft het loofhuttenfeest dus het tot volle functie komen van het oorspronkelijke doel van de Schepper, waarin naar Zijn verlangen álle mensen een plaats hebben, want in Jezus Christus is de overweldigende genade van God verschenen, heilbrengend voor álle mensen (Ef.2:7; Titus 2:11-13).

Voor dit doel is onze Heer Jezus Christus als 'Zoon des mensen' geopenbaard en is Hij als de Christus neergedaald tot in het rijk van de Dood. Hij is echter als Overwinnaar daaruit opgevaren tot ver boven alle hemelen, om vanuit Zijn genoemde positie in de troon van de Vader alles tot volheid te brengen (Ef.4:10).

De zevende maand is dus het beeld van de tijd van het einde. Het evangelie van onze God en onze Heiland Jezus Christus wordt aan alle mensen van alle tijden en alle plaatsen bekend gemaakt, alvorens het 'amen' van de grote Schepper klinkt. Slechts diegenen, die willens en wetens op deze genade geen acht slaan, blijven verloren voor het doel van God. Voor hen is geen andere weg, dan met de duivel en de Dood en al hun demonen in de eeuwige afgrendeling van de 'poel des vuurs' terecht te komen. Deze is echter slechts voor de demonen bereid en niet voor de mens.

De tiende dag van de zevende maand was voor de Israëlieten de 'grote Verzoendag'. Deze duidt op de totale verzoening tussen de grote Schepper en Zijn schepping. De grote Verzoendag werd ingeluid door het blazen op de trompetten op de eerste dag van de zevende maand. Zowel de eerste als de tiende dag van deze maand werden als sabbat gevierd (Lev.23:24-33). Het blazen op de trompetten duidt in het schaduwbeeld op de verkondiging van het evangelie van Jezus Christus, dat immers de aanleiding vormt voor de verzoening tussen de Schepper en 'alle dingen' (Col.1:20).

Verzoening houdt in dat er geen schuld meer is, want deze is volkomen kwijtgescholden. De 'zonde van de hele wereld' werd namens God door de volmaakte mens, onze Heer Jezus weggenomen (1Joh.2:2). Deze zonde blokkeerde de schepping in het bereiken van het doel van de Schepper. Ze werd door de duivel bewerkt door de verleiding en verleugening van het nageslacht van de eerste mens, zodat dit geheel onder de claim van de Dood is gekomen.

Deze blokkade is dus door de overwinning van onze Heer tenietgedaan en daarmee is de tijd van het herstel ingetreden. Al is dit in uiterlijke zin nog niet te zien, toch is de openbaring van de nieuwe schepping al volop bezig. Ook hier geldt het voorbeeld van het naar geboorte (= openbaring) toegroeiende kind in de moederschoot.

! Sinds door de Vader zelf het 'zaad' (de mens Jezus Christus) in de 'grond' (dodenrijk) gezaaid is en gestorven, ontwikkelt zich de nieuwe 'plant' met een veelvoud van vrucht, welke identiek is aan het gezaaide zaad !

De ontwikkeling van de vrucht van het zaad is eerst 'ondergronds', daarna uiterlijk nog verborgen in de 'halm', maar uiteindelijk wordt het 'volle koren' in de aar geopenbaard als gelijk zijnde met het oorspronkelijke zaad (vgl Marc.4:26-29).

Als gevolg van de overwinning van Jezus Christus door Zijn opstanding van tussen de doden uit, werd de claim van de Dood over de schepping verbroken. Zij kan zich sindsdien weer oprichten om aan haar potenties invulling te geven. Voor de mens betekent dit eeuwig leven zonder beperkingen, mits hij gelooft en breekt met elke vorm van zonde. Zoals een

vlinder uit de verpoppte rups tevoorschijn komt, openbaart zich de nieuwe schepping uit de oude. Een rups is gebonden aan de aarde. Zij is onvruchtbaar, hoewel zij de kiem van de vlinder in zich draagt. De vlinder echter maakt zich los van de aarde en is in staat zich te vermenigvuldigen.

In deze fase van innerlijke ontwikkeling leven ook wij en verwachten met lijdzaamheid de openbaring van het nieuwe leven. De nieuwe schepping is als de vlinder, die zich vrij in de lucht beweegt en zo nodig neerdaalt op de aarde, maar zich ook weer kan verheffen. Vergelijk hiermee als voorbeeld de situatie van de Heer Jezus in Zijn verschijningen aan Zijn discipelen na Zijn opstanding.

De nieuwe schepping heeft haar ontwikkeling in de hemel en van daaruit komt zij tevoorschijn op aarde. Zij is 'van boven', vanwaar iedere gave die goed is en elk geschenk dat volmaakt is, neerdaalt van de Vader der lichten, bij wie geen verandering is of 'zweem van ommekeer' (Jak.1: 17).

Midden in de zevende maand, op de **vijftiende dag**, begon in Israël het zeven dagen durende Loofhuttenfeest. Een feest van rust en genieten. Vanuit een volkomen rust en geduld wacht de grote Schepper als de Landman op de openbaring van de kostelijke vrucht, waartoe Hij alle 'ingrediënten' heeft voorbereid en ingebouwd. Hij heeft het zaad in de grond gebracht en heeft geloof, dat het zijn vrucht zal opleveren. Zo moeten ook wij geduld oefenen en onze innerlijke mens versterken, want het plan van onze God is bezig zich te voltrekken (Jak.5:7-8).

* *

HOOFDSTUK 11

Daniël en de puinhopen van Jeruzalem

Daniël was een hoveling aan het hof van de koningen van het Babylonische en het latere Perzische rijk. Zijn werkelijke bestaan wordt door hedendaagse bijbelcommentatoren niet altijd voor waar aangenomen. Het feit echter dat de Heer Jezus zelf hem citeert (Matth.24:15), geeft volop vrijmoedigheid om zijn profetieën met betrekking tot de tijd van het einde wel degelijk in acht te nemen.

Daniël was als vorstenzoon in ballingschap één van de profeten uit de oude tijd, die namens God profeteerden over de komende Messias en Diens vrederijk. Deze profeten wisten zelf vaak niet de concrete strekking van hun profetieën, die ze in woorden en handelingen naar buiten brachten. Hun werd geopenbaard, dat ze daarin dienstbaar waren aan het hiervóór reeds genoemde nakomelingschap. Ze dienden ons met die dingen, 'die thans verkondigd worden bij monde van hen, die door de heilige Geest, die van de hemel gezonden is, het evangelie hebben gebracht'. In deze verborgen dingen begeren zelfs engelen een blik te slaan, want ook zij zijn in grote trouw bezig de Schepper en de mens te dienen, zonder dat ze alles in detail begrijpen. De profeten speurden na en waren bezig met de vraag, wat het herstel en de toekomstige heerlijkheid voor het volk van God zou inhouden. De heilige Geest gaf vóóraf getuigenis van al het lijden dat over de Christus zou komen, maar ook van al de heerlijkheid daarna (1Petr.1: 11,12).

Daniël was bezig met de profetieën van de profeet Jeremia en lette in de boeken op het getal der jaren, waarover het woord des Heren tot deze profeet gekomen was.

De profeet Jeremia was tijdens de wegvoering van vele prominente

burgers uit het twee-stammenrijk Juda naar Babel in het land Israël achter gebleven. Hij schreef een brief aan de ballingen in Babel. Daarin wekte hij hen na het ontvangen van een godsspraak op om zich in Babel geheel te settlen. *'Bouwt huizen en woont daarin, legt tuinen aan en eet de vrucht daarvan, neemt vrouwen en verwekt zonen en dochters..... vermeerdert daar en vermindert niet. Zoekt de vrede voor de stad, waarheen Ik u heb doen wegvoeren, bidt voor haar tot de Here, want in haar vrede zal uw vrede gelegen zijn'*.

Na zeventig jaar zou de Here naar hen omzien en Zijn woord van heil en herstel in vervulling doen gaan, door ze terug te brengen in hun land, alle valse profetieën ten spijt. Ze zouden terugkomen in het land van de beloften, om dat erfelijk te bezitten. Ze zouden hun God dienen en David, hun Koning, welke God zelf hen zou verwekken.

Deze 'David' is een aanduiding van de beloofde Messias, welke in de 'volheid van de tijd' als onze Heer Jezus en als éérste Zoon van God is geopenbaard (lees Jer.29 en 30).

Daniël lette op de woorden van de profeet en richtte zich op de geschreven beloften. Ondanks zijn ijver in dienst van aardse gebieders was hij onophoudelijk geconcentreerd op de verwezenlijking van de gedachten van God (Dan.9:2). Ogenschijnlijk was hij evenals de andere profeten gericht op het herstel van het aardse volk van de Joden en haar tempeldienst te Jeruzalem. Dit komt duidelijk naar voren in zijn indringend gebed (Dan.9). Toen echter de engel Gabriël aan hem verscheen, terwijl hij nog bad, werd hij onderricht om een *klaar inzicht* te krijgen (9:22,23). Hij begreep, dat de Geest van God méér bedoelde, dan alleen maar de wederoprichting van het aardse Jeruzalem en haar tempeldienst.

In de visioenen, die de apostel Johannes kreeg op het eiland Patmos, is sprake van de verzegeling van de 'honderd-vier-en-veertig-duizend', welke samen met onze Heer het wel zo genoemde 'Israël Gods' vormen (vgl Gal.6:14-16). Direkt aansluitend aan dit openbaar worden van de zonen Gods als gemeente van Jezus Christus, wordt gewaagd van het herstel van 'de grote schare, die niemand tellen kan' uit alle geslachten, volken en talen en van alle tijden. Deze zijn dan gekomen uit de grote verdrukking in de wereld der mensen en zijn tot geloof gebracht door de prediking van het eeuwig

evangelie.

Ze zijn gewassen in het 'bloed van het Lam' en ervaren de beschutting van de 'tent van God' (ook een aanduiding van het 'Lichaam van Christus'). Ze worden door het Lam vanuit het centrum van de heerschappij van God als de Goede Herder geweid en verkwikt aan 'waterbronnen des levens', terwijl al hun 'tranen' worden gewist (Op.7: 1-17).

Over deze eeuwige gerechtigheid van de nieuwe 'Adam' sprak de engel Gabriël met Daniël, zonder wellicht zelf inzicht te hebben in de boodschap, die hij moest overbrengen. In hun grote trouw zijn engelen namelijk 'gedienstige geesten', welke uitgezonden worden ten dienste van hen, die het heil zullen beërven (Hebr.1:14). In het werk van Jezus de Christus en de vorming van Zijn geestelijk lichaam, de gemeente, worden gezicht en profetie bezegeld, dat is tot vervulling gebracht. Door de inwonende heilige Geest, die van de Vader en de Zoon uitgaat en de gelovigen vervult, wordt iets 'allerheiligst' gezalfd (Dan.9:24).

Daniël kreeg van de engel Gabriël een '*klaar inzicht*'. Niet slechts een schaduwachtig áárds, maar een wezenlijk hémels Jeruzalem zou de 'stad van de grote Koning' zijn. In haar centrum wordt daartoe eerst een 'tempel' als 'iets allerheiligst' gezalfd en tot openbaring gebracht. Dat is, zoals reeds eerder gezegd, de gemeente van Jezus Christus, vervuld met het wezen of de Geest van God.

* . *

HOOFDSTUK 12

De zeventig (jaar)weken

Daniël 9 verhaalt ons dus van de engel Gabriël, die op de tijd van het avondoffer, toen Daniël in gebed was, aan hem verscheen om hem te onderrichten en een klaar inzicht te geven. De woorden van Gabriël zijn dan: 'zeventig weken zijn bepaald over uw volk en over uw heilige stad:

- om de overtreding te volëindigen
- om de zonde af te sluiten
- om de ongerechtigheid te verzoenen',

terwijl deze feiten gepaard gaan met:

- 'het brengen van een eeuwige gerechtigheid
- het bezegelen van gezicht en profetie
- het zalven van iets allerheiligst' (Dan.9:24).

Het gezicht van de zeventig weken duidt op een verre toekomst, evenals het gezicht van 'de avonden en morgens'. Die verre toekomst betreft de tijd van het einde (vgl Dan.8:17-29). Deze 'tijd van het einde' is de tijd waarin wij leven. In deze tijd komt het doel van God met Zijn volk, waarvan Jezus Christus het Hoofd is, geheel tot openbaring en vervulling. In samenhang met andere profetieën en openbaringen heeft het gezicht van de zeventig weken daarom betrekking op de ware gemeente ofwel het 'lichaam van Christus', in haar ontwikkeling naar volkomenheid en openbaring.

In Zijn rede over de laatste dingen (Matth.24) sprak de Heer Jezus over de 'gruwel van verwoesting', daarmee doelend op de komende verwoester, die deze gruwelen zal bewerken in het heiligdom van de ware God (Dan.9:27; 11:31; 12:11). Deze verwoesting voltrekt zich aan de uiterlijke verschijningsvorm van het heiligdom, de heilige plaats en het heilige volk.

De uiterlijke verschijningsvorm, hoe mooi deze ook verpakt mag zijn in allerlei liturgieën en ander ceremonieel, zal niet bestand zijn tegen de verwoestende inwerking van de machten der duisternis, welke de zich openbarende antichrist zal ontketenen. Deze uit de hemel gevallen 'ster' is reeds bezig om met de *sleutel van het occultisme* in haar vele vormen, de put van de afgrond te openen, waaruit de 'sprinkhanen' als tot de oorlog uitgeruste paarden tevoorschijn komen onder leiding van de Dood zelf (Op.9:1-12).

De kerkgeschiedenis leert, dat de ware kinderen van God niet kunnen bogen op macht en invloed in uiterlijke zin. Integendeel, waar zij zich maar enigszins openbaarden, ontstond vervolging en verdrukking en niet zelden martelaarschap. In dat opzicht bevindt zich het ware volk van God uiterlijk in de verdrukking van de 'woestijn', waar haar als toekomstige 'vrouw' van God een plaats bereid is buiten het gezicht van de woedende draak.

Met veel pijn en moeite vanwege diens onophoudelijke dreiging is zij bezig eerst in de volheid van haar tijd haar 'kind' te baren. Dit is de reeds eerder genoemde 'openbaring van de vele zonen Gods', waarnaar de gehele zuchtende schepping smartelijk verlangt (Rom.8; Op.12).

Voor de christen geldt daarom te allen tijde, ook in 'tijden van verademing', dat men nooit haar zekerheid en heil moet zoeken in uiterlijke erkenning en het tot stand brengen van respectvolle gemeentestructuren. Deze blijven kwetsbaar en onder zekere invloed van de machthebbers in de wereld.

Voor de 'gemeente in de eindtijd' is de godsspraak aan Daniël over de zeventig weken te plaatsen in de geestelijke ontwikkeling m.b.t. het volk van God. Temeer omdat onze Heer Jezus deze profetie in verband bracht met de verdrukking, de misleidende 'christus'-aanduiding, de verschijning van het 'teken van de Zoon des mensen' en Zijn komst op (met) de 'wolken van de hemel'. Dit laatste is een aanduiding van de vele zonen, welke tegelijk met de

Heer als Zijn totale 'lichaam' zullen verschijnen (Matth.24; Col.3: 4).

De periode van 'zeventig weken' betreft de volle tijd, waarin het plan van God met de mens zich voltrekt sinds de opstanding van onze Heer. Deze periode wordt in de profetische waarde onderverdeeld in drie deeltijden, namelijk:

- een periode van zeven weken
- een periode van twee-en-zestig weken
- een periode van één week, waarin op de helft een ingrijpende kentering plaatsvindt (Dan.9:25-27).

Als vergelijking hiermee, vanwege dezelfde geestelijke betrokkenheid, kennen we in de profetieën van het boek 'Openbaring van Jezus Christus' de aanduiding 'tijd', 'tijden' en een 'halve tijd' (Op.12:14). Deze aanduiding wordt ook gegeven in Dan.12:7. De onderverdeling uit Dan.9:24 is te plaatsen in de ontwikkelingen, die de gemeente van Jezus Christus sinds haar eerste vorming meemaakt op weg naar haar verheven bestemming.

HOOFSTUK 12a

De zeven weken

Deze periode heeft haar begin bij 'het woord dat uitgaat om Jeruzalem te herstellen en te herbouwen' (Dan.9:25). Het woord was er al in het prille begin, toen de Schepper de werelden tot aanzijn riep. Het woord was de weergave van de onzichtbare God zelf en wordt daarom zelf ook God genoemd. Door de uitwerking van dit woord zijn alle dingen ontstaan.

In dit woord was leven en dit leven is de basis van het mens-zijn. Het kreeg allereerst volledig gestalte in Jezus Christus, die daardoor mens was/is, zoals de Schepper het van oorsprong bedoelt (Joh.1:1-5).

Toen de mens zich al in het begin van het woord afwendde en naar de stem van een vreemde luisterde, werden het licht en de heerlijkheid in hem verduisterd en hij kwam onder de macht van de Dood. De mens ging 'de dood sterven'. Hij ervoer dit als naaktheid, omdat het 'kleed der gerechtigheid' van zijn innerlijke mens was weggenomen (Gen.3:1-7).

De periode van 'zeven weken' geeft een volheid van tijd aan. Deze zou

doorgaan 'tot op een gezalfde, een vorst'.

De eerste mens die gezalfd werd met de Geest van God en de kracht daarvan ging openbaren, was onze Heer Jezus (vgl Hand. 10:38). Vanwege Zijn glorieuze overwinning over de zonde-macht (= de duivel) en de doods-macht (= de Dood) heeft Hij van de Vader álle macht ontvangen in hemel (geestelijke wereld) en op aarde (natuurlijke wereld, kosmos).

Gezeten aan de rechterhand van de Vader in de hemel stort Hij vanuit die positie de Geest van God uit op allen, die daarom bidden vanuit persoonlijk geloof daarin en vanuit een gereinigd en oprecht hart. Zo wordt vanuit de wedergeboorte en vernieuwing door de heilige Geest het 'lichaam van Christus' gevormd. Dit is anders gezegd: de ware gemeente, maar ook het ware Israël. Ook is dit de aanduiding van de totale, in de profetie bedoelde 'gezalfde'. Niet alleen het Hoofd, maar ook het totale lichaam is dan vervuld met de Geest van God.

Met grote trouw is onze Heer bezig Zijn opdracht te volbrengen en zo Zijn 'huis' gestalte te geven, evenals indertijd Mozes getrouw was in zín huis. Dat 'huis van Mozes' betrof de vorming van het aardse, natuurlijke volk Israël. Het 'huis van Jezus Christus', ook genoemd 'lichaam van Christus' betreft het uit Jood en heiden samengestelde geestelijke volk Israël, het 'Israël Gods', dus naar Gods oorspronkelijke bedoeling.

Onze Heer is getrouw in Zín huis en is door Zijn Geest volop bezig dit te vormen naar het beeld dat de Schepper voor ogen heeft. Dit huis of lichaam bestaat uit vele leden, welke evenals het Hoofd, zonen Gods genoemd worden. Dit is het ware 'huis' waarin God Zelf wil wonen temidden van de mensen

(Gal.6:15,16; Hebr.3:5,6; 1Petr.2:5). Naar de openbaring van dit geestelijk huis verlangt, zoals al eerder gezegd, de hele zuchtende schepping, de gelovigen inclusief (Rom.8), omdat daarmee het herstel van alle dingen wordt doorgezet.

Als we Jezus Christus zien als de 'Hoeksteen' of de 'Levende steen', waarop de gemeente gebouwd wordt als een geestelijk huis (dus in de hemel), dan is dit geheel een 'wel saam gevoegde' woning van God. Dit is de ware tempel, waarvan de profetieën in het Oude Verbond al spraken en zongen (Ps 118:15-23; Jes.28:16).

In de periode van 'zeven weken' wordt de gemeente, het 'lichaam van Christus' als 'tempel van God in de geest' openbaar (Ef.2:22). Zij is een 'gezalvde vanwege de volheid van de heilige Geest. Deze gemeente van Jezus Christus is dan de verbindende schakel in het herstel en de herschepping van alle dingen, welke de grote Schepper bewerkt.

De ware gemeente wordt zo temidden van alle rechtvaardigen als een 'heilig priesterschap' in 'Sion' gebouwd op de 'uitverkoren en kostbare Hoeksteen', Jezus Christus. Dit huis is het door God 'uitverkoren geslacht'. Het is een 'heilige natie', een 'volk van God' (1Petr.2:6-10). Dit 'lichaam van Christus' is vooreerst een 'tempel' temidden van de stad Gods, het hemelse Jeruzalem.

Door de prediking van het enige en eeuwige evangelie van Jezus Christus wordt dan vanuit dit 'priesterlijk geslacht' vervolgens de hele 'hemelstad' tot tempel voor God gemaakt. De gemeente van Jezus Christus openbaart zich als 'tent van God' temidden van de gelovige mensheid, zoals in de oude bedeling de 'tabernakel' de 'woning van God' was temidden van het schaduwvolk Israël. De eerstvolgende fase in het plan van God is dan het herstel van de 'stad Gods', het hemelse Jeruzalem.

De profeet en apostel Johannes zag dus in een visioen de genoemde 'heilige stad', een nieuw Jeruzalem, 'neerdalen' uit de hemel, afkomstig van God. Zoals reeds eerder gezegd betekent neerdalen uit de hemel het zichtbaar worden op aarde.

Zoals onze Heer Jezus er naar verlangt om Zijn gemeente als Zijn vrouw te tonen aan de hele schepping, zo verlangt onze God er naar, Zijn 'bruid', die Hij door Zijn Geest bezig is te verwerven uit alle volken stammen en natiën, tot Zijn 'vrouw' te maken. Hij is het, die er naar verlangt, Zijn bruid te tonen aan alle levende wezens in hemel en op aarde, zoals een bruidegom vol trots zijn bruid toont aan zijn omgeving.

De stad Gods is dan deze 'bruid', die voor haar man versierd is en evenzo dit vol overgave toont aan haar omgeving. Zij is dan de weergave van de hele in de ware God gelovende mensheid van alle tijden en plaatsen, zoals de aanduiding 'tempel Gods' de weergave is van het 'lichaam van Christus'.

De ontwikkeling van deze bruid tot vrouw, is dus het werk van de Geest van God. De heilige Geest schakelt hiervoor het 'lichaam van Christus' in, met als Hoofd daarvan de Heer Jezus. Dit 'lichaam' is als 'tempel Gods'

het centrale punt in de 'stad Gods'. Zij is als het ware de 'zandkorrel' in de oester, waaromheen zich de diamant vormt tot een kostbaar gesteente (vgl 1Petr.2:4-6). Zoals indertijd in het schaduwbeeld de knecht Eliëzer werd uitgezonden om de vrouw voor Izak te halen uit de 'maagschap' van Abraham, zo is ook de Geest van God bezig. Hij brengt in onze tijd de 'bruid' van de verheerlijkte Heer Jezus tot de volle heerlijkheid van de 'vrouw des Lams'. Wanneer deze fase in het 'plan van God' voltooid is, zal dezelfde Geest met inschakeling van deze gemeente de totale 'bruid' van God verzamelen (= halen) uit alle geslachten, tongen en naties en haar tot dezelfde heerlijkheid brengen. Samen zal dan de hele nieuwe mensheid gereed zijn om als 'vrouw van God' de eeuwige heerlijkheid met Hem te delen.

* *

HOODFSTUK 12b

De twee-en-zestig weken

Johannes op Patmos zag in zijn visioenen deze stad dan ook neerdalen uit de hemel. Middels deze stad zal God zelf temidden van de mensen wonen. Hij zal bij hen zijn en zij zullen Zijn volken zijn. Vanuit deze heilige stad zal het evangelie van Jezus Christus (= evangelie van God!) als een rivier van water des levens uitstromen, helder als kristal en ontspringende aan de troon van God en het Lam. Alle 'tranen', dus elke vorm van leed en verdrukking, worden van de ogen gewist. Dood en rouw, geklaag en moeite zijn dan voorbij, want zij behoren bij de 'eerste dingen'. De belofte van onze getrouwe en waarachtige God wordt bewaarheid: 'Ik maak alle dingen nieuw'! (Op.21:5).

De aardse stad Jeruzalem in het middenoosten is slechts het schaduwbeeld van deze 'hemelstad', welke zichtbaar wordt op aarde. Het is dwaas om m.b.t. de openbaring van het plan van God zich slechts te richten op de schaduw in plaats van op de werkelijkheid. Het geopenbaarde (nedergedaalde) nieuwe Jeruzalem staat centraal temidden van de volken en koningen der aarde. Dit zijn de gelovigen van alle tijden en alle plaatsen. Zij wandelen bij haar licht, het evangelie van Jezus Christus. God Zelf openbaart zich in en door haar in goedheid, liefde en levenskracht.

Het exclusieve middel voor de verwerving van zowel de 'tempel' als de 'stad' Gods is het eeuwig evangelie van Jezus Christus. De versiering bestaat uit de vele gaven van de Geest, waarmee in navolging van de tempel ook de stad vervuld wordt. Uiteindelijk in dit heiligingsproces is de hele stad tot een 'tempel' geworden, 'heilig in de Here'. Johannes ziet dan ook met verbazing geen afzonderlijke tempel meer in de stad, omdat deze wérkelijk heilige stad dan gehéél vervuld is met het wezen van God en het Lam (Op.21:1-3,22).

stad en tempel, één geheel

Dit 'Nieuwe Jeruzalem' is tenslotte op haar beurt de kern temidden van de hele mensheid en voor deze dus weer als een tempel van God, van waaruit het herstel doorgaat naar de voltooiing, waarin God alles in allen zal zijn (1Cor.15:28).

Het eeuwig evangelie van Jezus Christus gaat zo door en wordt verkondigd aan allen, die 'op de aarde gezeten zijn en aan alle volk en stam en natie'. Dit evangelie brengt de scheiding aan tussen wat bij God hoort (wil horen) en wat niet.

Door dit evangelie wordt de tegenpool van de stad Gods, namelijk het grote, wereldomvattende Babylon, geoordeeld en als de grote hoer uitgerangeerd. Deze valse kerk hoereert namelijk met het 'beest uit de afgrond' (Dood), welke middels de antichrist zijn lasteringen tegen de God des hemels pleegt (Op.14:6-11).

Zoals de bijbel weergeeft, moest de apostel Johannes in het hem getoonde visioen met verbazing constateren, dat er in de nieuwe hemelstad-op-aarde geen tempel te zien was. Hij moest daarom concluderen, dat de

Here God, de Almachtige, Zelf haar tempel is en zo ook het Lam. De heerlijkheid Gods verlicht de stad en het blijde evangelie van het Lam is haar lamp. De volken zullen bij dit licht wandelen, terwijl de 'koningen der aarde' (de vele zonen Gods) hun verworven heerlijkheid (de verlostte mensen) in haar brengen.

Alle geweld en dreiging is te niet gedaan, want de Dood is dan als laatste vijand geoordeeld en uitgeworpen, nadat hij naakt is uitgekleeft, d.w.z. van al zijn macht en invloed beroofd. Hij heeft al zijn gevangenen, de doden, welke nog onder zijn claim lagen, moeten loslaten, zodat ze het rechtvaardig oordeel van de 'Zoon des mensen' (het gehele 'lichaam van Christus') konden ondergaan (Op.20:13; vgl ook Ef.4:8 SV en 1Petr.3:19). De 'nacht' van duisternis, dreiging en ellende is voorbij. Het is en blijft helder 'dag', vol van heling, genezing en licht.

.

HOOFDSTUK 12c

De laatste week (de tijd van het einde)

In de jaarlijks weerkerende cyclus van de drie genoemde grote feesten in Israël werd zo een prachtige afbeelding gegeven van de werkelijkheid met betrekking tot de ontwikkeling van het plan van God met de mens.

In de profetie van de 'zeventig weken', zoals door de engel Gabriël aan Daniël weergegeven, is tenslotte sprake van een (gedeelde) laatste week. In

deze afsluitende periode vinden ontknopingen plaats met betrekking tot de eeuwige toekomst van het volk van God.

Na de ontwikkeling in de periode van 'twee-en-zestig weken', waarin het herstel een volheid heeft bereikt, is er sprake van het uitroeien van een 'gezalftde', zonder aanwijsbare oorzaak.

Een 'vorst die zal komen', zal de stad en het heiligdom te gronde richten (vs 26). In de profetie van het laatste bijbelboek is dan sprake van

de 'twee getuigen', de 'gezalften' van de eindtijd

Er is in de profetie van de 'zeventig weken' aangaande de laatste week sprake van de 'helft der week'. Dit begrip komt in de profetie van de bijbel vaker voor, maar dan in de vorm van 'drie-en-een-halve dag', zoals in Openbaring 11. De daar genoemde twee getuigen zijn een verbeelding van Woord en Geest, de beide basiscomponenten van zowel de vorming van de 'tempel Gods' als gemeente van Jezus Christus als van de 'stad Gods' als weergave van de gelovigen van alle tijden en plaatsen.

De aanduiding van Woord en Geest is profetisch terug te brengen tot de twee Oud-Testamentische personen Zerubbabel en Jozua. Zerubbabel was een vorst, afkomstig uit de stam van Juda, terwijl Jozua hogepriester was. Zij leefden in de tijd van de profeten Haggai en Zacharia. Zij begonnen na de ballingschap, toen koning Darius van Perzië de Joden naar hun land liet terugkeren, met de herbouw van de verwoeste tempel te Jeruzalem (Ezra 5:1,2).

De aanduiding 'twee getuigen', 'twee kandelaars' en 'twee olijfbomen', die voor het aangezicht van de Here der aarde staan, geven de krachtige werking weer van de Geest van onze God. We naderen de tijd, waarin deze werking binnen de gemeente van Jezus Christus zich naar buiten toe zal openbaren in een krachtig getuigenis. Dit getuigenis zal tot een voleinding worden gebracht, zodat in volmaakte volgorde eerst het lichaam van de Heer en vervolgens de gehele in de ware God gelovende mensheid de volkomenheid bereikt, de rijpheid en volwassenheid van de volheid van Christus (Ef.4:13).

De vorming van het ware volk Gods voltrekt zich in een periode van

geestelijke armoede en grote verdrukking binnen de stad Gods. Het getuigenis van de 'zonen Gods' wordt gebracht vanuit de door de Geest van God opgelegde 'last'. Met een 'zak' bekleed, dus in grote verdrukking en tegenstand, volbrengen de 'twee getuigen' als de gemeente van de eindtijd hun taak en profeteren aangaande de openbaring van het heil van God. Zolang hun profetisch getuigenis nog niet voleindigd is, zijn het Woord Gods en de Geest Gods werkzaam als de 'twee kandelaren' en de 'twee olijfbomen', die voor de Here der ganse aarde staan.

het 'beest uit de afgrond'

Pas na deze voleindiging kan het reeds genoemde 'beest uit de afgrond' (Dood), de geest die het 'beest uit de aarde' (de antichrist) vervult, hen in uiterlijke zin aantasten en zelfs doden. Dit is echter de inzet voor niet slechts zijn eigen ondergang, maar tegelijk ook van de verheerlijking van de getuigen Gods. Deze zijn een profetische aanduiding van de met de Geest van God vervulde gemeente van Jezus Christus, de véle zonen die het einddoel van het geloof bereiken in gelijkvormigheid aan het beeld van de Heer van het koninkrijk Gods (Rom.8: 29; Fil.3: 20,21; Hebr.2:10; 1Petr.1:9; Op.11 en Zach.4 (de 'twee getuigen').

* *

HOOFDSTUK 13

de gemeente van Jezus Christus

De landvoogd Zerubbabel en de Hogepriester Jozua typeren de

gemeente Gods als 'koninklijk priestergeslacht', dat vervuld is met de Geest van God. Dit priesterlijk geslacht van de eindtijd werkt aan de vorming van het toekomstige 'huis van God' in haar uiteindelijke vorm. Dat is de totale herstelde mensheid, welke de hele schepping zal vervullen. In dit 'geestelijk huis' zijn evenals bij de vorming van de gemeente van Jezus Christus het **koninklijke woord** en de **priesterlijke geest** de bepalende elementen. Deze beide Goddelijke componenten zullen ook als een eeuwige 'twee-éénheid' de functie van de schepping bepalen. Zij gaan uit van de troon van God en het Lam, waaruit ze ontspringen als een kristalheldere rivier, waarbij het 'geboomte des levens' beeldbepalend is en waar vanuit genezing en herstel voor de volken plaats vindt (Op.22:1-5).

de gemeente van de antichrist

Nu de ware gemeente in de eindtijd tot volle openbaring komt door de inwonende Geest van de zonen Gods, ontwikkelt zich een confrontatie met het 'beest uit de afgrond'. Deze machtige geest, die zich in de opkomende 'mens der wetteloosheid' zal manifesteren (2Thess.2:3), zal namelijk in botsing komen met het 'volk der heiligen'. De 'engel des verderfs' is de tegenhanger van de Geest van God, die het volk van God geheel als een rivier doortrekt.

De Dood bewerkt middels haar occulte krachten, dat de 'heiligen des Allerhoogsten' in hun uiterlijk voorkomen worden gedood, dus geblokkeerd in hun getuigenis (Dan.7:18).

Gelijk opgaand met het getuigenis van de twee Godsgetuigen heeft zich op aarde een godsdienst ontwikkeld, die door de inwerking van occulte geesten is geworden als 'Sodom' (tegennatuurlijke verbindingen), terwijl de mensen die deze godsdienst hanteren, zijn gemaakt tot 'Egypte' (slavernij).

De zonen Gods (de twee getuigen) worden evenals hun Heer door deze 'valse kerk' niet in hun getuigenis geaccepteerd. Voor Zijn geestelijk lichaam geldt evenals voor de Heer zelf het 'kruist hem, kruist hem' en de ware gemeente zal door hen 'gedood' worden, d.w.z. geblokkeerd in haar getuigenis naar buiten toe.

In de godsspraak aan Daniël is sprake van 'drie-en-een-halve-dag',

ofwel de 'helft van de week'. Er wordt dan gesteld, dat er een 'vorst' komen zal, welke met zijn volk de 'stad' (beeld van de rechtvaardigen) en het 'heilighdom' (beeld van de gemeente van Jezus Christus) te gronde zal richten.

Deze vorst is de genoemde antichrist, de 'zoon van Verderf' (Dood).

Hij is de tegenhanger van Jezus Christus, de Zoon van God. (2Thess.2).

Alvorens onze Heer zich zal openbaren in en met Zijn heiligen (de ware gemeente), zal deze dictator opkomen en het 'slachtoffer en spijsoffer' doen ophouden. Dat wil zeggen, dat er geen openbare eredienst aan de ware God mogelijk zal zijn.

De 'heilige stad' wordt vertreden door de 'heidenen' en het getuigenis van de 'zonen Gods' wordt 'gedood' vanwege de opkomende invloed van het 'beest uit de afgrond' (Verderf, Dood). Deze tegenhanger van de Geest van God proclameert bij monde van zijn 'zoon', de antichrist het 'evangelie van de Dood', dat wij aanduiden als het occultisme. Dit staat, ondanks haar schijnbaar heilzame werking in lijnrechte tegenstelling tot het evangelie van het Leven. Dit wordt, zij het 'in zak en as' verkondigd door de Geest van God bij monde van de zonen Gods, de gemeente van Jezus Christus. Het genoemde 'beest uit de afgrond' zal hun getuigenis blokkeren door hen te 'doden', echter niet eerder dan dat het getuigenis 'voleindigd' is (Dan.9; Op.11).

Terwijl er zo uiterlijk een 'stilte' heerst in het getuigenis naar buiten toe van de ware gemeente, wordt deze innerlijk voorbereid op haar massale verheerlijking in de openbaring samen met haar Hoofd. Aan het eind van de 'week' van verdrukking en benauwdheid vervult een 'Levensgeest uit God' (de heilige Geest) hen. Er klinkt een krachtige 'bazuin' als aankondiging van de voleindiging van het geheim van God m.b.t. deze gemeente van de eindtijd. De getuigen staan op en worden in een ondeelbaar ogenblik verheerlijkt in gelijkvormigheid aan hun Heer en Hoofd. Ze worden 'weggerukt' tot God en Zijn troon, terwijl de grote draak hen najaagt en tracht te verslinden. Dan komt er pas echt oorlog in de hemel tussen de met de geopenbaarde 'zonen Gods' verbonden engelen onder leiding vna Michaël en de grote draak en zijn engelen (Op.12).

* . *

HOOFDSTUK 14

Overwinning over de Dood

Geleidelijk aan wordt door de kracht van de heilige Geest in de gelovigen 'de dood verslonden in de overwinning'. De kracht van de duivel (Zondemacht) is de leugen en de 'prikkel' van de Doodsmacht is de zonde. Zij worden uitgeschakeld als gevolg van het proces van wedergeboorte en vernieuwing door de heilige Geest. Vanwege dit heerlijke perspectief van het evangelie van onze God en onze Heer Jezus Christus worden wij opgeroepen standvastig en onwankelbaar te zijn, overvloedig in het werk van de Heer. Daarbij mogen we vanuit dit perspectief weten, dat onze 'arbeid in de Here' niet vergeefs is (1Cor.15:54-58).

Door de overwinning over Dood en dodenrijk komt zo de hele schepping onder het gezag van de wettige beheerder daarvan, namelijk de mens!, zoals de Schepper van oorsprong af bedoelt (Gen.1:26-28). De laatste bazuin zal klinken en de hemel zal vol zijn van engelenzang vanwege het koningschap over de wereld (kosmos), dat nu ten volle gekomen is aan de ware Heerser, onze Here en aan Zijn gezalfde gemeente. Zij zullen deze heerschappij behouden tot in alle eeuwigheden.

Zo wordt het herstelplan van onze God van 'stap tot stap' ingevuld, totdat alles volkomen naar Zijn bedoeling functioneert (Op.11:15).

Eénmaal verbrak het Hoofd van de nieuwe schepping, de verheerlijkte Mens! Jezus de Christus, als enkeling de 'weeën van de Dood'. In vervolg daarop en in één geheel daarmee binnen het raam van Gods plan, zullen de vele zonen van God, die samen het 'lichaam van Christus' vormen, hetzelfde doen en nu massaal (1Cor.15:51-54; Op.11:11,12).

De Heer Jezus verbrak de 'weeën van de Dood', door eerst de werken van de duivel te verbreken in Zijn overwinning aan het kruis. Zijn dienstknechten zijn op dezelfde wijze bezig. Waar ze nu nog met de vele boze geesten in de hemelse gewesten bezig zijn, zullen ook zij worden geconfronteerd met de macht van de Dood en deze geheel overwinnen.

De duivel hanteert het 'geweld van de Dood', dat is de zonde, waartoe

hij de mens verleidt om deze van God te scheiden (Hebr.2:14 SV). Onze God echter schold door de dood van onze Heiland aan het kruis al de overtredingen van de mensheid kwijt en stelde daarmee het bewijsstuk van onze zonde, namelijk de wet van geboden en verboden, buiten werking. Deze inzetten getuigden tegen ons en bedreigden ons (Col.2:13-15). Onze Heiland nagelde door Zijn vasthoudende gehoorzaamheid aan God al onze zonden, ja zelfs die van de hele wereld, in Zijn lichaam aan het kruis der vervloeking. Hij was daarmee de ware zondebok, welke de Vader in de hemel de 'woestijn' inzond, beladen met de zonden van de hele wereld (vgl Lev.16). Hij gaf immers Zijn enige Zoon, die Hij liefhad, over en bracht zo Zijn eeuwige offer, niet aan Zichzelf, maar Hij gaf Zijn Zoon over aan de Dood(smacht)!

Deze kon echter dit zuivere offer niet gevangen houden en moest het weer 'uitspuwen', zoals indertijd de grote vis (of het zeemonster) Jona na drie dagen en nachten! weer moest uitspuwen (Jona 2:10; Matth.12: 40).

Door het 'bloed' (leven!) van dit eeuwige Offerlam heeft de Almachtige God alle zonden weggenomen en alle dingen in hemel en op aarde met Zichzelf verzoend (2Cor.5:19; Col.1:20). Op deze wijze werden de overheden en machten der duisternis van hun wapens beroofd. Zij kunnen ze niet meer hanteren als aanklager voor de troon van God [vgl de aanklager van Job (Job 1:6-12) en Op.12:10)]. De duivelen werden daardoor openlijk tentoongesteld en vernederd. Na de tijdelijke opsluiting van de duivel (en zijn engelen) in de afgrond, als de aarde het zo genoemde 'duizendjarig vrederijk' beleeft, wordt hij nog éénmaal daaruit vrijgelaten zodat hij het rechtvaardig oordeel zal moeten ondergaan.

Hoewel hij dan als een onverbeterlijke 'boef' weer probeert vaste voet op aarde te krijgen door de volkeren (massamens) te verleiden, wordt hij gegrepen en 'naakt', dus geheel beroofd van zijn vermeende wapens, (met al zijn engelen) in de eeuwige afgrendeling, de 'poel des vuurs', geworpen. Hij is hierin al voorafgegaan door de antichrist als de 'valse profeet', waarin zich het 'beest uit de afgrond' had geïncorporeerd (Op.19:20;20:10). De antichrist wordt ook 'zoon des Verderfs' genoemd (2Thess.2:3). Hij is als 'zoon van de Dood' (Verderf) en 'mens der wetteloosheid' de grote tegenhanger van onze Heer Jezus, die de 'Zoon van God' en 'mens der waarheid' is.

Zo wordt dan in fasen de Dood 'uitgekleed', dus beroofd van al zijn medewerkers. In het proces van het 'eeuwig oordeel' wordt eerst zijn 'zoon', de antichrist en 'mens der zonde' in de 'poel des vuurs' geworpen. Vervolgens de duivel en zijn engelen na hun tijdelijke loslating uit de 'afgrond', waarin zij waren opgesloten. Daarna moet de Dood al zijn gevangenen loslaten t.b.v. het rechtvaardig oordeel, dat alle mensen moeten ondergaan. Tenslotte wordt hijzelf met al zijn doodsengelen ook geworpen in de 'poel des vuurs' (Op.20).

Het is m.i. van zeer groot belang te bedenken, dat onze Heer Jezus in dit geheel als Mens! functioneert. Hij had en hééft weliswaar de gestalte, waarin Hij het Gode gelijk zijn niet als roef hoefde/hoeft te achten (Fil.2:6). Door Hem echter als God te zien, maakt men Hem daarmee onbereikbaar, terwijl juist voor ons de belofte geldt, dat wij Hem gelijk zullen zijn en Hem zullen zien van aangezicht tot aangezicht (Rom.8:29; Fil.3:21; Op.22:4). Juist door Hem als onze 'oudste broeder' kunnen ook wij de positie verwerven, waartoe de eeuwige Schepper ons van oorsprong af heeft bestemd.

Als onze Heer als Hoofd van Zijn gemeente en daarna ook als Hoofd van alle rechtvaardigen Zijn taak geheel vervuld zal hebben, zal Hijzelf zich aan de Vader onderwerpen, zodat deze dan 'alles in allen' zal zijn. Ieder mens vervuld met de Geest ofwel het wezen van God. Dan komt de ware en oorspronkelijke bestemming van de mens in vervulling en zal God zelf 'alles in allen' zijn (1Cor.15:28).

* *

HOOFDSTUK 15

Bijbelse chronologie

In de chronologie van de bijbel vinden we onderstaande volgorde:

- 1°. ***Tegenover de eeuwige Schepper als Bron van het leven en het licht staat de Dood als de bron van dood en duisternis.***

De invloed van de Dood wordt al aangegeven vóór de zondeval van het eerste mensenpaar. Adam en Mannin werden door God gewaarschuwd om niet van de 'boom der kennis van goed en kwaad' te eten. De Schepper waarschuwde hen: 'ten dage als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven' (Gen.2:17).

De dood sterven is onder het gezag en de macht van de Dood komen.

De Dood wordt 'in den beginne' de *éérste* vijand van God (Gen.2: 17) en deze wordt het *láátst* ontmanteld (1Cor.15:26).

Het machtsgebied van de Dood betreft het in de bijbel zo genoemde 'dodenrijk'. Niet wedergeboren mensen, ook godsdienstige, 'leven' nog onder deze claim en verkeren nog in deze sfeer, zolang ze niet radicaal gebroken hebben met de zonde of deze zien als onlosmakelijk met de mens verbonden.

2°. *Tegenover de waarheid als het 'geweld' van God staat de leugen als het 'geweld van de Dood'. Met dit geweld (zonde en misleiding) werkt de duivel (Hebr.2:14 SV).*

Door leugen en (vaak vrome) misleiding brengt de duivel de mens onder de invloed van de Dood en maakt hem daardoor vruchteloos voor God. Lijnrecht tegenover deze leugen staat de waarheid. De Heer Jezus hanteerde deze zo nauwkeurig, dat Hijzelf ook de 'waarheid' wordt genoemd. Door deze waarheid is Hij de exclusieve 'weg' tot het doel van de Schepper. Dat doel houdt enkel 'leven' in.

De Heer doorbrak door de waarheid de leugen, waarvan de Heer Jezus de duivel de 'vader' noemt. Hij beroofde de Dood van deze kracht en bracht onvergankelijk leven aan het licht. Hij onttroonde daarmee ook de duivel, die werkt met dit geweld van de Dood (Hebr.2:14 SV).

Wat in Hebr.2:14 staat, wordt in een aantal bijbelvertalingen zo geïnterpreteerd, als zou de duivel te gebieden hebben over de Dood. In andere vertalingen, die meer letterlijk vanuit de grondtekst vertalen (zoals onze Statenvertaling), komt duidelijk tot uitdrukking, dat de duivel werkt met het geweld van de Dood. Dit komt op meerdere plaatsen in de bijbel tot uitdrukking.

Dat de Dood een sterkere macht is dan de duivel, wordt wel bewezen door het feit, dat ook de meest onberispelijke rechtvaardigen toch gestorven zijn, ondanks dat ze nooit naar de duivel hebben geluisterd. Ook is het een gegeven in de bijbel, dat de Dood en diens machtsgebied (het dodenrijk) nog geoordeeld moeten worden, als de duivel en zijn engelen al in de zo genoemde 'poel des vuurs' zijn geworpen.

Het is een belangrijk principe in de bijbelse openbaring, dat datgene, wat zich in de openbaring van zonde en dood het éérst manifesteert, het láátst wordt uitgeworpen. Zoals reeds gezegd, is van de invloed van de Dood al sprake, vóór de zondeval van de mens, want de Schepper waarschuwde deze al van te voren voor de ellende (Reisel), de dood sterven (SV), het sterven (NBG), hetgeen hem te wachten stond in geval van ongehoorzaamheid aan het gebod (Gen. 2:17).

Tegelijk is de Dood ook de láátste vijand, die teniet gedaan wordt (1Cor.15:26).

De poel des vuurs is de eeuwige, onomkeerbare verwerping van alles, wat niet thuis hoort in de schepping van God. Het is de eeuwige sfeer van dood en verderf, ook genoemd de 'tweede dood'. Hier knaagt voor de mens, die daarin terecht komt, onophoudelijk en zonder verzadiging de worm van de wroeging, terwijl het verterende vuur niet ophoudt te branden (Op.20:10-14).

In het gegeven van de hof van Eden komen de volgende opmerkelijke typeringingen voor:

3^e. De slang als typering van de duivel en satan (tegenstander).

Satan is (naar men algemeen aanneemt vanuit de bijbelse context de gevallen engel Lucifer, door wiens invloed en verleiding de innerlijke mens werd gescheiden van het wezen van God (Gen.3:7). Hij staat als 'overste van de macht der lucht' (Ef.2:2) tegenover de andere bekende aartsengelen, Michaël (strijder) en Gabriël (boodschapper).

De duivel (satan) gebruikte voor zijn misleiding als 'medium' de kronkelende slang, welke listiger was dan alle andere veldieren. Door middel van dit dier richtte hij de aandacht van de mens op de begeerlijk uitziende vrucht van de 'boom van kennis van goed en kwaad' (Gen.3).

4^e. a. De boom van kennis van goed en kwaad.

Deze boom stond in het centrum van de hof, direct naast

b. de 'boom van het leven'.

De Heer Jezus is vanwege Zijn overwinning over Dood en duivel de ware overste van de wereld. Hij is dit als mens! Van oorsprong af is dit de aan de mens toegedachte positie (Gen.1:26 e.v.) De Heer regeert dan samen met Zijn heiligen, die met Hem het 'lichaam van Christus' vormen, over de werken van Gods handen. Onder Zijn leiding wordt het ware leven geopenbaard. Dit is bestand tegen het geweld van de Dood en wordt terecht ook 'eeuwig leven' genoemd.

In feite is de kern van het innerlijk van elk wederom geboren mens als

de
'hof van Eden'. In ieder, die God liefheeft en Zijn Woord bewaart, is de
'Boom
des levens' aanwezig om gedurig van te 'eten'. Maar ook is de 'boom van kennis
van goed en kwaad' aanwezig als het eigen 'ik', dat steeds moet kiezen tussen
'waarheid' en 'leugen'. Paulus spreekt dan over de 'oude mens', die moet
worden
afgelegd en de 'nieuwe mens', die moet worden aangedaan (Ef.4: 21 e.v.; Col.3:
9
e.v.).

* *

HOOFDSTUK 16

De vrede van Jeruzalem

Vanuit de ware tempel van God, het verheerlijkte 'lichaam van Christus', krijgt het nieuwe Jeruzalem gestalte als de 'stad Gods'. De macht van de Dood wordt ontmanteld en zijn heerschappij wordt teniet gedaan. De 'tent van God' is bij de mensen en Hij woont bij hen. Door middel van het lichaam van de Heer worden de 'tranen' gedroogd. 'Rouw' noch 'geklaag' noch 'moeite' zal meer zijn. Alle dingen worden nieuw gemaakt door Hem, die op de troon zit en de uitvoerder daarvan is niemand minder dan onze Heer en Zijn gezalfde gemeente.

- De doden worden geoordeeld op grond van hun werken.
- De knechten en profeten, de heiligen en de godvrezenden, kleinen en groten worden beloofd.
- De verdervers der aarde worden zelf verdorven, d.i. in de poel des vuurs geworpen.

De tempel Gods in de hemel (het lichaam van Christus, waarvan Jezus het Hoofd is), gaat open, dus is vrij toegankelijk voor een ieder. De 'ark van het verbond van God met de mens', onze enige Heer en Heiland Jezus Christus, wordt centraal temidden van de mensheid zichtbaar in al Zijn heerlijkheid, tot schrik en beving van al Zijn vijanden.

Het wezen van de ware God wordt geopenbaard: getrouw en waarachtig (Op.11:15-19; 21:3-5). Dat is hetzelfde wezenskenmerk als van de 'ruiters op de witte paarden', welke sinds de overwinning van Jezus Christus zijn uitgetrokken, 'overwinnende en om te overwinnen' (Op.6:2; 19:11-14).

Zo krijgt het Woord Gods door de heilige Geest gestalte in de gehele schepping. De Dood, welke als éérste vijand van de Schepper zijn heimelijke invloed in de schepping openbaarde, wordt als láátste vijand ontmanteld en ten einde met zijn gehele rijk geworpen in de poel des vuurs, ver buiten het alles omvattend koninkrijk van God (Op.20:14). De nieuwe mensheid was in haar geheel als 'zoon des mensen' al vóór de eerste schepping in de eeuwige gedachten van de Schepper aanwezig (vgl Gen.1:26). In beginsel werd zij als een 'kind' geboren en als een 'zoon' gegeven. Door de Geest van de Vader rust de heerschappij op haar schouder. Deze 'zoon des mensen' draagt het wezen van de Vader: 'wonderbare Raadsman, sterke God, eeuwige Vader, Vredevorst'. Groot en eindeloos is de vrede op de 'troon' van deze 'zoon van David' en in zijn koninkrijk. Dit rijk omvat het hele universum en heeft alleen maar 'recht en gerechtigheid' als haar grondslag, van nu aan tot in eeuwigheid.

De ijver van de Here der heerscharen (de mensheid met onze Heer Jezus als Hoofd) zal dit bewerken (Jes.9:5,6).

* *

Naschrift

De gemeente van Jezus Christus en middels haar de hele nog zuchtende schepping gaat een heerlijke toekomst tegemoet. De ontwikkeling naar het einddoel gaat echter dwars door verdrukking en moeite heen. Dit zal met name de uiterlijke verschijningsvorm betreffen. Zo was het ook in het begin na de opstanding van Jezus, onze Heer.

Naar de innerlijke mens echter gaat de gemeente van heerlijkheid tot heerlijkheid door de toenemende bijstand en vervulling met de heilige Geest

van Gods belofte.

Het is mijn verlangen, dat dit boekje een hulpmiddel zal zijn bij het onderzoeken en bedenken van de toekomst van de 'zoon des mensen'. Dat is de mensheid, die gezien zal worden als het 'zaad' van de Eersteling daarvan, vanwege Diens trouw en gehoorzaamheid, maar tegelijk ook als het 'zaad', dat reeds door de Schepper aan Mannin, de vrouw van Adam, werd beloofd in de hof van Eden. Haar naam werd toen veranderd in Eva, omdat zij de 'moeder van alle levenden' zou zijn. Aan Hem, onze Heer en Heiland, Jezus Christus en aan God onze Vader zij alle eer en heerlijkheid tot in alle eeuwigheid.

Ik besluit met een lied, dat ik nu al een aantal jaren geleden maakte vanuit het overdenken van en verlangen naar deze heerlijkheid (muziekwijze: 'Eens, als de bazuinen klinken'):

*Juichend klinken vreugdetonen
uit het hemelse gebied.*

*d' Overwinning van de zonen
wordt verkondigd in een lied.*

*Licht en leven triomferen;
duisternis verwon het niet!*

*Stralend, vol van licht en leven
Heerst het 'lichaam van de Heer'
Over al de aardse dreven;
Ied're vijand valt terneer.
Vrijgemaakt en onbelemmerd ademt ieder
schepsel weer.*

*Jubel luid, gehele aarde;
zing de Here, prijs Zijn naam.
Hij, die 't heil voor u vergaarde,
Hem zij lof als 't eeuwig Lam.
Want de Heer is zeer te prijzen;
alle knie buigt zich tesaam.*

*Bij het oordeel van de doden
wordt gerechtigheid betracht.
Dood en dodenrijk gevloeden
voor het Lam, dat werd geslacht.
Saamgevoegd de 'stad' en 'tempel',
flonk'rend in haar grote pracht.*

*Dan zal heel de schepping zingen
van de Heer der heerlijkheid.
Eng'len zullen ons omringen,
vol van vreugd' in dienstbaarheid.
Dan zal 't paradijs volmaakt zijn,
vrede tot in eeuwigheid!*

DE VREDE VAN JERUZALEM!

* *